

ขณะที่ผมกำลังเดินไปโรงเรียน จมดิ่งอยู่กับความสงสารตัวเอง เนื่องจากพ่อตาย แม่อยู่สถานบำบัดผู้ติดยาเสพติด และแฟนสาวหายสาบสูญ ผมก็ได้พบกับคุณยายคังคาวเป็นครั้งแรก

แน่นอนว่าผมเคยได้ยินข่าวลือมานานแล้ว ดูเหมือนคุณยายคังคาวจะอยู่คนเดียวในบ้านหลังซอมซ่อตรงมุมของแยกที่ถนนไฮบาร์ตเกือบติดกับไพน์ รั้วโซ่ใหม่ว่าตรงไหน ตอนนี้อยู่หน้าบ้านหลังนั้น สีทาสีเหลืองโทรม กำลังลอกลอนเหมือนหนังสุนัขแก่ ทางเดินคอนกรีตที่เคยแข็งแรงแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ส่วนสนามหญ้ามีต้นแดนดิไลออนขึ้นสูงจนพอจะใช้เป็นเครื่องเล่นสำหรับเด็กในสวนสนุกได้เลยทีเดียว

ว่ากันว่าคุณยายคังคาวเป็นสตรีอายุร้อยปีและจะปรากฏตัวเฉพาะตอนกลางคืนเท่านั้น ถ้าเด็กที่นำส่งสารคนไหนไม่กลับจากการนัดเล่นกับเพื่อนหรือซ้อมเบสบอลลืตเต็ลลิกก่อนฟ้ามืด ถ้าเขาหรือเธออ่านเสียงเดินกลับบ้านในตอนค่ำแทนที่จะนั่งรถ หรือไม่ก็บ้านพอที่จะเดินลัดสนามบ้านคุณยายคังคาว เธอจะจับตัวคุณ

สิ่งที่เธอจะทำกับคุณนั้นไม่เคยมีคำตอบแน่ชัด แต่ไม่มีเด็กหายตัวไปจากเมืองนี้มานานหลายปีแล้ว แน่นอนว่าพวกวัยรุ่นอย่างแอสลีย์ แฟนผม อาจจะมาที่นี่สักวัน มาจับมือคุณ มองลึกเข้าไปในดวงตาคุณ ทำให้หัวใจของคุณเต้นตุ้ม ตุ้ม ตุ้ม จากนั้นก็หายวับไป แต่เด็กเล็กน่ะหรือ ไม่หรอก พวกปกป้องดภัยดี กระทั่งจากคุณยายคังคาว

ตอนนี้ผมกำลังจะข้ามถนนไปยังฝั่งตรงข้าม เพราะแม่แต่ผมซึ่งเป็นวัยรุ่นที่โตแล้วและกำลังจะขึ้นปีสองในโรงเรียนใหม่ ก็ยังอยากจะได้เงินเลี้ยงบ้านที่หน้าชนลุกหลังนั้น แต่แล้วประตูบ้านกลับแง้มออก

ผมชะงักตัวแข็ง

ชั่วขณะหนึ่งนั้นไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทว่าตอนนี้ประตูเปิดอ้าจนสุดแล้ว แต่ก็ยังไม่มีการออกมา ผมหยุดยืนรอ บางทีผมอาจจะกะพริบตาก็ได้ อันนี้ก็ไม่แน่ใจ แต่พอผมมองไปอีกครั้ง คุณยายคังคาวก็มาอยู่ที่ประตูแล้ว

เธออาจจะอายุสักร้อยปี หรือไม่ก็สองร้อยปี ผมก็ไม่รู้ว่าทำไมคนถึงเรียกเธอว่าคุณยายคังคาว เพราะเธอไม่ได้ดูเหมือนคังคาวสักนิด ผมของเธอเป็นสีเทาและยาวถึงเอวเหมือนพวกฮิปปี มันปลิวไปกับสายลมและบดบังใบหน้า เธอสวมชุดกระโปรงรุ่มรวยสีขาวยาวที่ดูคล้ายชุดเจ้าสาวในหนังสือของชาวญี่ปุ่นหรือมิวสิควิดีโอเพลงแนวเฮฟวีเมทัล ขณะที่หลังค่อมโก่งเหมือนเครื่องหมายคำถาม

คุณยายคังคาวยกมือที่ซีดจนเขียวมากกว่าขาวแล้วชี้นิ้วสั้นระริกซึ่งมีแต่กระดูกมาทางผม ผมไม่พูดอะไร เธอเอาแต่ชี้จนกระทั่งแน่ใจว่าผมมองอยู่แน่ เมื่อรู้ว่าผมเห็น ใบหน้าที่ย่นของคังคาวก็ฉีกยิ้มจนผมรู้สึกเหมือนมีก้อนน้ำแข็งเล็กๆ กิ่งผ่านสันหลัง

“มิดก็ใช่ใหม่”

ผมไม่รู้ว่าเธอรู้ชื่อผมได้อย่างไร

“พ่อเธอยังไม่ตาย” คุณยายคังคาวพูด

ถ้อยคำของเธอทำให้ผมสะดุ้งจนเซไปข้างหลังก้าวหนึ่ง

“เขายังมีชีวิตอยู่ดี”

แต่แม่ในนาที่ที่ผมยืนมองเธอหายกลับเข้าไปในถ้ำโกโรโกโส ผมก็รู้ว่าสิ่งที่เธอบอกนั้นไม่เป็นความจริง

เพราะผมเห็นพ่อผมตายไปกับตา

เอาละ นั่นแปลกมาก

ผมยืนอยู่หน้าบ้านคุณยายคังคาวเพื่อรอให้เธอกลับออกมาอีก แต่เธอไม่ได้ออกมา ผมเลยเดินไปที่ประตูบ้านเธอแล้วมองหากิ่ง แต่ก็ไม่พบ ผมเลยเริ่มเคาะประตูแทน พอโดนเคาะ ประตูก็สั่นใหญ่ ผิวไม้หยาบจนถากข้อนิ้วผมเหมือนกระดาษทราย สีที่ทาวังกราวราวกับประตูเป็นจริงแค่ขั้นรุนแรง

แต่คุณยายคังคาวก็ไม่กลับออกมา

แล้วจะเอายังไงดี ถีบประตูให้พังเลยดีไหม...แต่ถีบแล้วจะยังงัดต่อ จะตามหาหญิงชราในชุดขาวฟิลิกนั้นให้เจอแล้วคาดหวังให้เธออธิบายคำพูดบ้า ๆ นั้นนะหรือ เธออาจจะขึ้นชั้นบนไปแล้วก็ได้ หรือตอนนี้คุณยายข้างคาวอาจจะกำลังเตรียมตัวสำหรับวันบ้า ๆ บอ ๆ ของเธอ กำลังถอดชุดสีขาวยาว และเดินตรงไปอาบน้ำ...

อู๋ย

ได้เวลาต้องไปแล้ว ผมไม่อยากไปไม่ทันเข้าเรียนวันแรกนะ มิสเตอร์ฮิลล์ ครูโยมรุ่มของผมเป็นคนที่เคร่งครัดเรื่องการตรงต่อเวลา อีกอย่าง ผมก็ยังหวังว่าวันนี้แอสลีย์อาจจะมาเรียน ก่อนหน้านี้เธอหายไปกับสายลม บางทีเธออาจจะโผล่กลับมาในแบบเดียวกันก็ได้

ผมพบแอสลีย์เมื่อสามสัปดาห์ก่อนที่งานปฐมนิเทศนักเรียนทั้งเข้าใหม่ (อย่างเช่นผมกับแอสลีย์) และเด็กปีหนึ่งแรกเข้าซึ่งล้วนรู้จักกันอยู่แล้ว เพราะเรียนโรงเรียนประถมและมัธยมต้นมาด้วยกัน ทุกคนดูเหมือนจะไม่เคยออกจากเมืองนี้เลย

การปฐมนิเทศน่าจะประกอบด้วยการเล่นมดหัวขี้เกียจ การเดินดูสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ หรือไม่ก็พบปะเพื่อนร่วมชั้นสักสองสามคน แต่ไม่หรอก แค่นั้นยังไม่พอ เราทุกคนจะต้องร่วมทำกิจกรรมปัญญาอ่อนที่ลดค่าความเป็นมนุษย์ แถมยังสร้างความกระอักกระอ่วนอย่างบอกไม่ถูกอย่าง “การสร้างทีม”

อันดับแรกจะเป็นเรื่องของ “รางวัลเพราะไว้ใจ” มิสโอเวนส์ ครูพลະผู้มีรอยยิ้มที่เหมือนถูกวาดโดยตัวตลกเฒ่า เป็นคนเริ่มกิจกรรมโดยการพยายามกระตุ้นให้เราเคঁกั๊ก

“อรุณสวัสดิ์ ทุกคน!”

เสียงร้องโอดโอยดังขึ้นเล็กน้อย

แล้วเธอก็ตะโกน ซึ่งผมเกลียดมากเวลาผู้ใหญ่ทำแบบนี้ “ครูรู้แหละ พวกเธอตื่นเต้นกว่านั้น เรามาลองกันอีกรอบดีกว่า! อรุณสวัสดิ์ ทุกคน!”

นักเรียนตะโกนตอบ “อรุณสวัสดิ์” คราวนี้เสียงดังกว่าเดิม ไม่ได้ดังขึ้นเพราะตื่นเต้น แต่เพราะอยากให้เราหยุดเสียที

เราแบ่งกันเป็นกลุ่มละหกคน กลุ่มผมมีเด็กปีหนึ่งสามคนกับเด็กโตกว่าอีกสามคนซึ่งเพิ่งย้ายมาอยู่เมืองนี้

“พวกเธอคนหนึ่งจะต้องมายืนบนแท่นและผูกผ้าปิดตาไว้!” มิสโอเวนส์ประกาศ ทุกสิ่งที่คุณพูดล้วนแต่ลงท้ายด้วยเครื่องหมายตกใจ “เธอจะต้อง

กอดอก และที่นี้ครูอยากให้คุณสมมติว่าแทนที่ขึ้นอยู่กำลังถูกไฟไหม้ โอ ไม่นะ!”
 มิสโอเวนส์เอามือสองข้างประกบแก้มเหมือนเด็กในหนังเรื่อง *โฮมอลोन* “มันร้อน
 มากจนเธอต้องทิ้งตัวหงายหลังลงมาเลย!”

มีคนยกมือขึ้น “ถ้าแทนไฟไหม้แล้วทำไมเราต้องกอดอกด้วย”

เสียงพิมพ์พาดึงด้วยดังขึ้น

รอยยิ้มที่เหมือนवादแปะไว้ของมิสโอเวนส์ไม่เปลี่ยนแปลง แต่ผมคิดว่า
 ผมเห็นตาขวาเธอกระตุกครั้งหนึ่ง “ก็แขนของพวกเธอถูกมัดไว้ล่ะ!”

“เธอครับ ไม่นะครับ ไม่ได้ถูกมัด”

“สมมติสิ!”

“แต่ถ้าสมมติแบบนั้นแล้วทำไมเราต้องผูกตาด้วย เราแกล้งทำเป็นมอง
 ไม่เห็นเฉยๆไม่ได้หรือ”

“หรือไม่ก็แค่หลับตา”

มิสโอเวนส์พยายามระงับอารมณ์ “แทนมันร้อนเพราะไฟไหม้จนพวกเธอ
 ต้องทิ้งตัวหงายหลังออกมางิจะ”

“หงายหลังหรือ”

“เรากระโดดเอาไม่ได้หรือครับ มิสโอเวนส์”

“นั่นนะสิ ทำไมเราต้องหงายหลังลงมาด้วย คือถ้ามันร้อนขนาดนั้น
 นะครับ”

มิสโอเวนส์ทนไม่ไหวแล้ว “เพราะครูบอกให้ทำนะสิ! พวกเธอต้องหงายหลัง
 แล้วคนที่เหลือในกลุ่มจะช่วยกันรับตัวเธอไว้! จากนั้นเธอก็สลับกันจนกระทั่ง
 ทุกคนได้หงายหลังลงมาจนครบ”

พวกเราจึงต้องทำกันทุกคน แม้ว่าบางคนออกจะลังเลก็ตาม ผมสูงหกฟุต
 สี่นิ้ว หนักสองร้อยปอนด์ ทั้งกลุ่มนี้หน้าเมื่อเห็นผม ส่วนเด็กผู้หญิงอีกคน
 ในกลุ่มซึ่งเป็นนักเรียนปีหนึ่งที่สวมชุดดำทั้งตัวก็อยู่ในเกณฑ์อ้วน ผมรู้ว่าควร
 เรียกเธอด้วยคำอื่นที่ไม่ใช่ อ้วน หากคำที่สละสลวยกว่า แต่ผมไม่แน่ใจว่าจะเรียก
 อะไรดีที่จะไม่ทำให้ฟังดูแย่มาก อวบหรือ ท้วมหรือ หรือว่าจ้ำม่ำ ผมพูด
 คำเหล่านี้โดยไม่ได้คิดอะไร แบบเดียวกับที่พูดคำว่าตัวเล็ก ผอม หรือแห้ง
 นั้นแหละ

เด็กสาวร่างใหญ่อีกักก่อนจะปีนขึ้นไปบนแทน มีคนในกลุ่มหัวเราะเธอ
 แล้วคนอื่นก็หัวเราะตาม

ผมคิดไม่ออกเลยว่ากิจกรรมนี้จะช่วยใครได้อย่างไร นอกจากแสดงให้เด็ก

คนนี่เห็นว่า เมื่อข้ามรั้วมปลายแล้ว ความโหดร้ายก็ไม่ได้ยุติลงเลย

พอเด็กสาวไม่ยอมทิ้งตัวไปด้านหลังในทันที เด็กผู้ชายปีหนึ่งคนนั้นก็หัวเราะเยาะแล้วบอกว่า “ลงมาเถอะน่า อีมา พวกเราจะคอยรับเธอเอง”

แต่เสียงที่พูดไม่ได้ทำให้เธอมั่นใจขึ้นเลย เธอดึงผ้าผูกตาลงและหันกลับมามองเรา ผสมสบตาเธอแล้วพยักหน้า ในที่สุดเธอก็ยอมทิ้งตัวลงมา พวกเราจับเธอไว้ได้ มีบางคนแก้งทำเป็นคำราม แต่อีมาดูไม่เชื่อใจใครอีกแล้ว

จากนั้นเราก็เล่นเกมพันต์บอลปัญญาอ่อนกัน มีคนสองคนต้องเจ็บตัว แล้วเราก็ไปทำกิจกรรมอีกอย่างที่เรียกว่า “เนยถั่วพิซ” ซึ่งผมอยากจะทำตัวเอง พูดเล่นอยู่เหมือนกัน สำหรับกิจกรรมนี้ พวกเราจะต้องข้ามแผงเนยถั่วพิซยาวสิบหลา แต่ตามที่มีสโวนส์อธิบาย “พวกเธอจะสามารถสวมรองเท้าด้านพิซเดินข้ามได้เพียงครั้งละสองคนเท่านั้น”

พูดสั้นๆ คือ เราจะต้องแบกเพื่อนร่วมทีมคนอื่นไว้บนหลัง พวกเด็กสาวตัวเล็กหัวเราะคิกคักเมื่อโดนแบก ช่างภาพจากหนังสือพิมพ์ *สตาร์-เลดเจอร์* มายืนถ่ายภาพอยู่ตรงนั้นด้วย ผู้สื่อข่าวถามมีสโวนส์ที่ยืนหน้าบานหลายคำถาม คำตอบของเขามีแต่คำว่า *สายใย การต้อนรับ ความเชื่อใจ* แต่ผมคิดไม่ออกจริงๆ ว่าเรื่องราวแบบนี้จะนำไปเขียนข่าวอะไรได้ แต่บางทีพวกเขาอาจจะกำลังอยากได้เนื้อหาประเภท “ความสนใจของมนุษย์” ละมั้ง

ผมยืนอยู่ท้ายแถวเนยถั่วพิซกับอีมา มาสคาราสีดำกำลังไหลอาบหน้าเธอ พร้อมกับสิ่งที่อาจเป็นน้ำตาอันไร้ลุ่มเสียง ผมไม่รู้ว่าจะช่างภาพจะดูออกไหม

ยิ่งใกล้ถึงคิวที่เพื่อนร่วมทีมจะต้องแบกอีมาข้ามเนยถั่วพิซ ผมก็ยังรู้สึกได้ว่าเธอเริ่มตัวสั่นจากความกลัว

ลองคิดดูสิ

วันแรกที่โรงเรียนใหม่ แล้วเราก็เป็นเด็กสาวที่อาจหนักถึงสองร้อยปอนด์ แต่กลับถูกบังคับให้สวมกางเกงกีฬาขาล้น แอมยังต้องทำงานกลุ่มเง่าโดยให้เพื่อนร่วมห้องที่ตัวเล็กกว่าแบกเราเหมือนแบกถังเบียร์เป็นระยะทางสิบหลา ขณะที่เราแค่อยากจะขดตัวเหมือนลูกบอลแล้วตายๆ ไปเสีย

ใครกันที่คิดว่าเป็นความคิดที่ดี

มีสโวนส์เดินมาทางทีมเรา “พร้อมหรือยังจ๊ะ เอ็มมา!”

อีมา (ที่นั่นเสียงอี) หรือเอ็มมา ตอนนั้นผมไม่รู้แล้วว่าเธอชื่ออะไร

เอ็มมาหรืออีมาไม่พูดอะไร

“เอาเลย สาวน้อย ข้ามเนยถั่วพิซมาเลย! เธอทำได้จ๊ะ!”

แล้วผมก็พูดขึ้น “มิลิโอเวนส์ครับ”

เธอหันมามองผม รอยยิ้มเธอยังเหมือนเดิม แต่ตาสองข้างหรือลึกลงน้อย “เธอชื่ออะไรจ๊ะ”

“ผมชื่อมิกกี้ โบลิวาร์ เป็นนักเรียนปีสองที่เข้าใหม่ ผมจะขอไม่ร่วมกิจกรรมนี้นะครับ ถ้าครูไม่ว่าอะไร”

ตาขวาของมิลิโอเวนส์กระตุกอีก “เธอว่าอะไรนะ”

“ครับ ผมว่าผมคงไม่อยากให้ใครเบกสักเท่าไร”

เด็กคนอื่นมองเหมือนผมมีแขนข้างที่สามงอกจากกลางหน้าผาก

“มิลิเตอร์โบลิวาร์ เธอเป็นนักเรียนใหม่ของที่นี้ละ” แว่คึกคักหายไปจากน้ำเสียงของมิลิโอเวนส์แล้ว “ครูคิดว่าเธอน่าจะอยากร่วมกิจกรรมกับเรา”

“มันอยู่ในข้อบังคับหรือเปล่าครับ” ผมถาม

“อะไรนะ”

“การร่วมกิจกรรมครั้งนี้อยู่ในข้อบังคับหรือเปล่าครับ”

“เอ่อ เปล่าหรอก มันไม่ได้อยู่ในข้อบังคับ--”

“ถ้าฉันผมขออนุญาตเฉยๆนะครับ” ผมมองไปทางอิม่าหรือเอ็มม่า “มานั่งเป็นเพื่อนฉันหน่อยได้ไหม”

แล้วเราก็เดินออกมา ผมได้ยินเสียงโลกเจียบกริบอยู่ข้างหลัง แล้วมิลิโอเวนส์ก็ผิวปากวิ่วออกมาก่อนจะหยุดกิจกรรมและเรียกทุกคนให้ไปกินอาหารเที่ยง

พอเราเดินห่างออกมาได้อีกสองสามฟุต อิม่าหรือเอ็มม่าก็ร้องว่า “ว้าว” “อะไร”

เธोज้องมองเข้ามาในดวงตาของผม “เธอช่วยชีวิตเด็กผู้หญิงตัวอ้วนไว้ได้ ฉันพนันได้เลยว่าเธอคงภูมิใจในตัวเองน่าดู”

แล้วเธอสายหน้าก่อนจะเดินจากไป

ผมหันไปมองข้างหลัง มิลิโอเวนส์กำลังมองเราอยู่ เธอยังมีรอยยิ้ม แต่ดวงตาของเธอที่ถลึงใส่บอกให้รู้ชัดเจนว่าผมได้สร้างศัตรูตั้งแต่วันแรกแล้ว

ดวงอาทิตย์สาดส่องลงมาบนตัวผม ผมปล่อยให้แดดส่องอยู่อย่างนั้น แล้วก็หลับตาครู่หนึ่ง ผมคิดถึงเรื่องแม่ที่แม่ใกล้จะกลับจากสถานบำบัด คิดถึงพ่อที่เสียชีวิตและถูกฝังไป

ผมรู้สึกเดียวดายเหลือเกิน

วันนี้โรงอาหารของโรงเรียนปิด เพราะอีกหลายสัปดาห์กว่าโรงเรียนจะ

เปิดการศึกษา เราทุกคนจึงต้องนำอาหารมาเอง ผมซื้อแซนด์วิชไปมาจากร้าน วิลท์สเดลีแล้วก็นั่งคนเดียวอยู่บนเนินหญ้าที่มองเห็นวิวสนามฟุตบอล แต่พอจะ กัดคำแรก ผมก็สังเกตเห็นเธอ

เธอไม่ใช่แบบที่ผมชอบเลย แต่ผมก็ไม่ได้มีแบบที่ชอบอะไรหรอก ตลอด ชีวิตผมเดินทางไปหลายประเทศ พ่อแม่ทำงานให้กับมูลนิธิการกุศลในหลายที่ เช่น ลาว เปรู และเซียร์ราลีโอน ผมไม่มีพี่น้อง ตอนเด็กๆ มันก็สนุกตื่นเต้นดี แต่ยิ่งโตก็ยิ่งเหนื่อยหน่ายและรู้สึกว่าเป็นเรื่องยากลำบาก ผมอยากจะเป็น เป็นหลักแหล่งแค่ที่เดียว ผมอยากมีเพื่อน อยากเล่นบาสเกตบอลให้ทีมสักทีม แล้วก็ เอ่อ อยากเจอสาว ๆ และทำเรื่องที่ยัยรุ่นทำกัน ซึ่งทำได้ยากถ้าเราต้อง แยกแยะเดินทางอยู่ในเนปาล

แน่นอน เด็กสาวคนนี้น่ารักมาก และก็ดูเรียบร้อย ผู้ดี คุณหนู เธอมี บุคลิกบางอย่างที่ทำให้ดูเป็นคนไว้ตัว แต่ผมก็บอกไม่ถูกว่าคืออะไร ผมของเธอ เป็นสิบลอนต์อ่อนเหมือนตุ๊กตากระเบื้องเคลือบ เธอสวมกระโปรงที่เป็น เอ่อ เป็นกระโปรงจริงๆ ไม่ใช่พวกกางเกงสั้นจู้จู้ แล้วก็สวมถุงเท้าที่พับไว้เหนือ ข้อเท้า ท่าทางเธอเหมือนเพิ่งเดินออกมาจากเค็ตตาล็อกเสื้อผ้ายี่ห้อบู๊ทส์- บราเทอร์สของปู่ย่าผมไม่มีผิด

ผมกัดแซนด์วิชไปคำหนึ่งแล้วถึงสังเกตเห็นว่าเธอไม่มีอาหารเที่ยง บางที เธออาจจะกำลังลดหุ่นด้วยวิธีประหลาดอยู่ แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงไม่คิดแบบนั้น

ไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะอะไร แต่ผมตัดสินใจเดินไปหาเธอ ผมไม่ได้มี อารมณ์อยากคุยหรือเจอใครหรอก ผมยังมินกับคนหน้าใหม่ทั้งหลายในชีวิตอยู่ และไม่คิดอยากจะมีใครเข้ามาอีกจริงๆ

แต่อาจจะแค่เพราะเธอน่ารักมากก็ได้ บางทีผมอาจจะคิดอะไรขึ้นๆ เหมือนผู้ชายทั่วไป หรืออาจเพราะคนที่เดียวดายมักจะสื่อถึงคนที่เดียวดาย เหมือนกันได้ สิ่งที่ตั้งใจดูให้ผมเดินไปหาเธออาจเป็นเพราะสาเหตุที่ว่าเธอก็คู่จะ อยากรู้คนเดียวเหมือนผมเช่นกัน

ผมเดินเข้าไปแบบกล้าๆ กลัวๆ พอใกล้จนได้ระยะ ผมก็โบกมือเล็กน้อย แล้วทักว่า “หวัดดี”

ผมมักจะชวนคุยด้วยคำพูดที่สุดจะนุ่มนวลแบบเนียนแบบนี้เสมอ เธอเหลือบตาขึ้นมองผมแล้วเอามือป้องดวงตาสีเขียวมรกต “หวัดดี”
ใช่ น่ารักมาก

ผมยืนแก้วๆ กังๆ อยู่ตรงนั้น หน้าแดงก่ำ จู่ๆ ผมก็รู้สึกว่ามีไม้มันใหญ่

เกินตัว และประโยคที่สองที่ผมเอ่ยกับเธอไปก็คือ “ฉันชื่อมิกกี”

ให้ตายสิ นี่ผมเนียนหรืออะไรกันแน่ ทุกประโยคจึงได้เฉียบขาดแบบนี้
“ฉันชื่อแอสลีย์ เคนต์”

“เยี่ยมเลย” ผมพูด

“อืม”

บางแห่งในโลกนี้ อย่างในจีน อินเดีย หรือในพื้นที่ห่างไกลของแอฟริกา อาจจะมีคนที่เง่ากว่าผม แต่ผมก็สาบานไม่ได้หรอกนะว่าจะมีอยู่จริง

ผมชี้ไปที่ตักว่างเปล่าของเธอ “เอาอาหารเที่ยงมาหรือเปล่า”

“เปล่า ฉันลืมน่ะ”

“แซนด์วิชอันนี้ใหญ่มากเลย” ผมบอก “แบ่งกันคนละครึ่งไหม”

“อู๊ย ไม่ได้หรอก”

แต่ผมยืนยันgranจะแบ่งให้ เธอเลยชวนผมนั่งด้วย แอสลีย์ก็เป็นเด็กปีสอง และเพิ่งมาอยู่ที่เมืองนี้เหมือนกัน เธอบอกว่าพ่อของเธอเป็นศัลยแพทย์ชื่อดัง ส่วนแม่เป็นทนาย

ถ้าชีวิตเป็นเหมือนหนังเรื่องหนึ่ง ตรงนี้ก็คงเป็นฉากที่เริ่มมีเสียงดนตรีคลอ เพลงปัญญาอ่อนจะดังไปตลอดเวลาที่หนังฉายภาพผมกับแอสลีย์แบ่งมือเที่ยงกัน ค่อยกัน หัวเราะกัน ทำท่าเขินอายใส่กัน จับมือกัน ก่อนจะปิดท้ายด้วยจูบแรกอันแสนบริสุทธิ์

นั่นคือเหตุการณ์เมื่อสามสัปดาห์ที่แล้ว

ผมไปเข้าเรียนวิชามิสเตอร์ฮิลล์ทันกริ่งดังพอดี ครูกำลังขานชื่ออยู่ และพอกริ่งดังอีกครั้งก็เป็นเวลาที่วิชาแรกจะเริ่มขึ้น ห้องเรียนโฮมรูมของแอสลีย์อยู่อีกฝั่งของทางเดิน ผมรอดูจนกระทั่งเห็นว่าวันนี้เธอไม่มาอีกแล้ว

ผมพูดถึงแอสลีย์ไว้ว่าเธอเป็นแฟนผม มันอาจจะฟังดูไม่ไปหน่อย ผมคิดว่าเราสองคนกำลังค่อยเป็นค่อยไป เราเคยจูบกันแค่สองครั้ง ไม่มากไปกว่านั้น ผมไม่ชอบใครอีกเลยในโรงเรียนใหม่นี้ ผมชอบเธอ มันไม่ใช่ความรัก แต่ตอนนี้ก็ยังเป็นแค่ช่วงต้นๆ แต่ในอีกแง่ ความรู้สึกแบบนี้ก็มักจะหายไป นั่นคือความจริง เรามักจะแก้งงทำเป็นว่าเวลาเราได้ใกล้ชิดกับคนรักใหม่ ความรู้สึกก็จะเติบโตขึ้น แต่ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นไปในทางตรงข้าม ผู้ชายอย่างเราถ้าได้เห็นผู้หญิงสวย เราจะหลงใหลเธออย่างหนัก หลงหนักจนหายใจแทบไม่ไหวและทำให้เรากระวนกระวายใจ ต้องการใจจะขาด จนเรามักทำพังเสมอ

แต่ถ้าเราจับเธอสำเร็จ ความรู้สึกทั้งหลายจะเริ่มเหือดหายไปแทบจะทันที

ทว่าในกรณีของผม ความรู้สึกที่ผมมีต่อแอสลีย์นั้นเพิ่มขึ้นจริงๆ นั่นออกจะน่ากลัวนิดหน่อย แต่ก็ยังเป็นไปในทางที่ดี

แล้ววันหนึ่งที่ผมมาเรียน แอสลีย์ก็กลับขาดเรียน ผมพยายามโทร.เข้าไปมือถือเธอ แต่ไม่มีคนรับสาย วันรุ่งขึ้นเธอก็ไม่มาเหมือนกัน วันถัดจากนั้นด้วย ผมไม่แน่ใจว่าควรทำอย่างไร ผมไม่มีที่อยู่ที่บ้านเธอ ผมลองค้นหาดูนามสกุลเคนต์ทางอินเทอร์เน็ต แต่พวกเขาคงไม่ได้ลงทะเบียนไว้ ที่จริงผมไม่พบข้อมูลออนไลน์ใดๆเกี่ยวกับเธอเลย

อยู่ดี ๆ แอสลีย์ก็หายไปกับสายลม

๒

ผมเกิดความคิดอย่างหนึ่งขึ้น ระหว่างคาบที่สาม

ผมกับแอสลีย์มีเรียนด้วยกันแค่วิชาเดียว นั่นคือวิชาประวัติศาสตร์เอพี^๑ ของมิลลิสฟริดแมน จนถึงตอนนี้เธอเป็นครูคนโปรดของผม เธอสอนสนุกและกระตือรือร้น วันนี้มิลลิสฟริดแมนสอนเกี่ยวกับบุคคลในประวัติศาสตร์บางคนที่มีความสามารถรอบด้าน เธอขอให้เราเป็น “ผู้รอบรู้หลากหลายเช่นคนยุคเรอเนสซองซ์”

ผมยังไม่เคยคุยกับเธอแบบส่วนตัว ไม่ได้คุยกับครูคนไหนนอกชั้นเรียนเลยสักคน ผมเก็บตัว ผมชอบทำแบบนี้ ผมรู้ว่าตัวเองถูกมองว่าเป็น “เด็กใหม่” มีอยู่วันหนึ่ง กลุ่มเด็กนักเรียนหญิงหัวเราะคิกคักมาทางผม แล้วหนึ่งในนั้นก็เดินมาหาแล้วบอกว่า “ฉันอยากจะ แบบว่า ขอเบอร์โทรศัพท์เธอหน่อยได้ไหม”

ผมก็ให้เธอไปแบบงงๆ

ห้านาทีต่อมา ผมก็ได้ยินเสียงหัวเราะคิกคัก แล้วโทรศัพท์ก็สั่น มีข้อความเข้ามาว่า **เพื่อนฉันคิดว่าเธอน่ารักดี** แต่ผมไม่ได้ตอบกลับไป

พอหมดคาบ ผมเดินเข้าไปหามิลลิสฟริดแมน

“อ้าว มิลสเตอร์โบลิตาร์” มิลลิสฟริดแมนทักพร้อมกับยิ้มจนใบหน้าสว่างไสว “ดีใจนะที่เธอเรียนวิชาครูด้วย”

^๑ Advanced Placement (AP) หลักสูตรในโรงเรียนมัธยมปลายของสหรัฐอเมริกาและแคนาดา เนื้อหาของวิชาในหลักสูตรนี้จะเทียบเท่ากับเนื้อหาในระดับมหาวิทยาลัย

ผมไม่แน่ใจว่าจะต้องตอบอย่างไร ก็เลยบอกไปว่า “เอ่อ ขอบคุณครับ”
 “ครูไม่เคยสอนพ่อเธอนะ” เธอพูด “แต่ลุงของเธอจะเป็นศิษย์รักคนหนึ่งของครูเลย เธอเหมือนลุงนะ”

ลุงของผม ไมรอน โบลิทาร์ ผู้ยิ่งใหญ่ ผมไม่ชอบลุง แล้วก็เมื่อเต็มทนที่จะต้องได้ยินว่าเขาเป็นคนที่ยอดเยี่ยมขนาดไหน พ่อกับลุงผมโตมาแบบสนิทกันมาก แต่แล้วกลับผิดใจรุนแรงจนต้องห่างกันไป ตลอดเวลาสิบห้าปีหลังของชีวิตพ่อ ซึ่งพูดง่าย ๆ คือจากวันที่ผมเกิดจนถึงวันที่พ่อตาย สองพี่น้องคู่นี้ไม่ได้คุยกันอีกเลย ผมคิดว่าอาจจะยกโทษให้ลุงไมรอน แต่ยังไม่มียุติธรรมเท่าไร

“มีอะไรให้ครูช่วยหรือเปล่า มิสเตอร์โบลิทาร์”

เวลาพวกครูเรียกเราว่ามิสเตอร์หรือมิส มันจะทำให้รู้สึกทุกครั้งว่าอีกฝ่ายกำลังเห็นเราเป็นเด็ก หรือไม่ก็พูดจาเป็นทางการเกินไป และมิสซิสฟริตแมนก็เรียกได้ตรงจุดพอดี

“ครูอาจจะทราบอยู่แล้วนะครับ” ผมพูดซ้ำ ๆ “ว่าแอสลีย์ เคนต์ ไม่มาเรียน”

“เขาไม่มาเรียนจริงๆ” มิสซิสฟริตแมนเป็นหญิงร่างเล็ก เธอจึงต้องใช้ความพยายามเล็กน้อยในการเงยหน้ามองผม “เธอสองคนสนิทกันนี่”

“เราเป็นเพื่อนกันครับ”

“โอ๊ย ไม่เอานะ มิสเตอร์โบลิทาร์ ครูอาจจะแก้ก็จริง แต่ครูก็ดูสายตาที่เธอมองเขาออกนะ ขนาดมิสคอล์ดเวลยังผิดหวังเลยที่เธอไม่มองเขา”

ผมหน้าแดงเมื่อได้ยินเช่นนี้ เพราะเรเชล คอล์ดเวล อาจจะเป็นเด็กสาวที่สวยที่สุดในโรงเรียนก็ได้

“ยังไงก็เถอะครับ” ผมลากเสียง “ผมกำลังคิดว่าบางทีผมอาจจะช่วยเธอได้”

“ช่วยยังไงหรือ”

“ก็อาจจะเอากลับบ้านของเธอไป แบบว่า เอาไปส่งให้เธอนะครับ”

มิสซิสฟริตแมนกำลังลบกระดานดำอยู่ ครูส่วนใหญ่จะใช้ไวท์บอร์ด แต่ก็อย่างที่มิสซิสฟริตแมนชอบพูดติดตลกว่าเธอเป็นพวก “หัวโบราณ โบราณแบบตรงตัว” เธอหยุดลบกระดานแล้วมองหน้าผม “แอสลีย์ขอให้เธอเอากลับบ้านไปให้หรือ”

“เอ่อ เปล่าครับ”

“งั้นเธอก็อยากจะทำเอง”

นี่เป็นความคิดที่โง่มาก ต่อให้เธอเอากรรบ้านให้ผมจริง แล้วผมจะเอาไปที่ไหนหรือ เพราะผมเองก็ไม่ว่าว่าแอสลีย์อยู่ที่ไหน “มันไม่เป็นไรครับ” ผมบอก “ขอบคุณมาก”

เธอวางแปรงลบกระดานลง “มิสเตอร์โบลิตาร์”

ผมหันกลับไปหาเธอ

“เธอรู้หรือเปล่าว่าทำไมแอสลีย์ เคนต์ ถึงไม่มาเรียน”

ใจผมเริ่มเต้นตุบ ๆ ซ้ำ ๆ “ไม่ทราบครับ”

“แต่เธอก็เป็นห่วง”

ผมไม่เห็นเหตุผลที่จะโกหกครู “ครับครู”

“เขาไม่ได้โทร.หาเธอเลยหรือ”

“ไม่ได้โทร.เลยครับ”

“น่าแปลก” มิสซิสพรีดแมนขมวดคิ้ว “ครูบอกได้แก่ว่า ครูได้รับข้อความที่บอกว่าไม่ควรคาดว่าแอสลีย์จะกลับมา”

“หมายความว่ายังไงเธอครับ”

“ครูก็รู้แค่นี้แหละ” มิสซิสพรีดแมนพูด “ครูคิดว่าแอสลีย์คงย้ายไปอยู่ที่อื่นแล้ว แต่ว่า...”

เสียงเธอขาดหายไป

“แต่ว่าอะไรครับ”

“ช่างเถอะ มิสเตอร์โบลิตาร์” เธอกลับไปลบกระดานคำต่อ “เอาเป็นว่า... เอาเป็นว่าระวังตัวก็แล้วกัน”

ตอนพักเที่ยงผมไปต่อแถวที่โรงอาหาร

ผมมักจะคิดว่าโรงอาหารของโรงเรียนมัธยมปลายจะมีเรื่องมีราวมากกว่าระดับอื่น ไซ้ ที่มีเด็กหลายกลุ่ม มีพวกนักกีฬาที่เรียกตัวเองว่า “แล็กซ์บรอส” (ลาคอสส์บราเทอร์ส) พวกนี้จะไว้ผมยาว กล้ามใหญ่ และเริ่มต้นทุกประโยคด้วยคำว่า *ย่าห์* แล้วก็มิโตะของพวกเด็ก “อนิเมะ” ซึ่งเป็นพวกเด็กผิวขาวที่ชอบคิดว่าตัวเองเป็นชาวเอเชีย พวกนี้จะรักการ์ตูนญี่ปุ่นกับวิดีโอเกมแนวเดียวกัน ขณะที่พวกเด็กสาวสวยๆ ก็ไม่ได้มีความน่ารัก แต่กลับผมมั่งและใส่รองเท้าส้นสูงเกินควรกับเสื้อผ้าราคาแพง แล้วก็มักพวกติดเกม เด็กแนว นักสเกต ขี่ยา เด็กเรียน และเด็กการละคร

แต่ที่นี้ดูจะไม่ค่อยมีปัญหาระหว่างกลุ่มเท่าไร เพราะเด็กเหล่านี้อยู่

ด้วยกันมานานจนพวกเขาไม่ทันสังเกตเห็นอะไรจริงจัง พวกที่เรียกกันว่าส่วนเกินซึ่งชอบนั่งคนเดียวก็หนึ่งคนเดียวมานานหลายปี จนคล้ายจะเป็นความเคยชินมากกว่าความโหดร้าย แต่ผมก็ไม่รู้หรือกว่าแบบนี้ดีกว่าหรือแย่กว่า

เด็กคนหนึ่งซึ่งดูยังงี้ก็เหมาะจะอยู่กลุ่มเด็กเรียนเดินถือถาดอาหารมาหาผม เขาพับขาทางแกงสูงเหมือนจะหนีน้ำ รองเท้าผ้าใบที่ใส่เป็นสีขาวล้วนและไม่มีตรายี่ห้อใดๆ

เขาเดินแวนทรงแฮร์รี่ พอตเตอร์ ขึ้นแล้วยกถาดขึ้นมาหาผม
“นี่ อยากรู้ได้ซักรุ่นหรือเปล่า” เขาถาม “ฉันแทบไม่ได้ใช้เลย”

ผมมองถาดเขา “แทบไม่ได้ใช้หรือ”
“ใช่”

เขายกถาดสูงขึ้นอีกหน่อยเพื่อให้ผมเห็นชัดๆ ซ้อนของเขานอนอยู่ในถ้วยผลไม้แช่น้ำเชื่อม

“ไม่ละ” ผมตอบ “ไม่เป็นไร”
“แน่ใจนะ”

“ที่นี้มีซักรุ่นไม่พอหรืออย่างไร”
“เปล่า มีเยอะเลยละ”
“อ้อหรือ งั้นก็ขอบใจ แต่ไม่ละ ไม่เป็นไร”

เขายกไหล่ “ก็ตามใจ”

พอผมซื้ออาหารเที่ยงเสร็จ เจ้าสปูนก็มารอผมอยู่ ตอนนั้นผมคิดถึงชื่อนี้เวลานึกถึงหอมนี้

“นายจะนั่งตรงไหน” เขาถาม
ตั้งแต่แอสลีย์หายตัวไป ผมก็กินข้างนอกคนเดียวตลอด “ไม่รู้สิ”

สปูนเริ่มเดินตามผม “นายตัวโตแล้วก็เอาแต่เก็บตัว เหมือนยักษ์ชเร็คเลย”

ผมไม่มีอะไรจะตอบมากนัก
“ฉันเป็นเจ้าของที่นี่ให้นายได้นะ รู้ไหม”

อ้อหรือ ถ้าผมเดินออกไปข้างนอก เขาคงตามมาแน่ ผมเลยมองหาที่ปลอดภัยในโรงอาหารแทน

“เป็นโรบินให้ก็ได้ เหมือนแบทแมนกับโรบินไง หรือซานโซปันซา นายเคยอ่าน *ดอนกิโฆเต้* หรือเปล่า ฉันก็ไม่เคยหรอก แต่ฉันเคยดูละครเพลงเรื่อง *แมนออฟลามันชา* ฉันชอบละครเพลง พ่อฉันก็ชอบ แต่แม่ไม่ชอบเท่าไร แม่

ชอบพวกสู้กันในกรงแบบเอ็มเอ็มเอ^๑ มากกว่า ย่อมาจากศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวแบบผสมผสานนะ ฉันกับพ่อจะไปดูละครเพลงกันเดือนละครึ่ง นายชอบละครเพลงหรือเปล่า”

“ชอบสิ” ผมตอบพลางกวาดตาทั่วโรงอาหารเพื่อมองหาที่พักพิงอันปลอดภัย

“พ่อฉันเป็นคนใจแบบนั้นแหละ ชอบพาฉันไปดูละครเพลงอะไรแบบนี้ เราดู *มัมม่ามีอา* สามครั้งแล้ว มันเยี่ยมมากเลย แต่ที่เป็นหนังไม่เจ๋งเท่าไรเพราะว่าเพียร์ซ บรอสเนน นักร้องเพลงเหมือนถูกใครเอาธนูมายิงคองั้นแหละ พ่อฉันได้ตัวลดราคาเพราะทำงานในโรงเรียน เขาเป็นภารโรงอยู่ที่นี่ แต่อย่าขอให้เขาช่วยให้นายเข้าห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าของนักเรียนหญิงนะ ตกกลางคืน เพราะฉันเคยขอแล้ว แต่พ่อบอกว่าอย่าฝืน บางทีพ่อก็เข้มงวดแบบนั้นแหละ รู้ไหม”

“อ้อ” ผมตอบ “ฉันรู้”

ตรงมุมคนส่วนเกินมีโต๊ะตัวหนึ่งที่แทบไม่มีใครนั่ง คนเดียวที่นั่งอยู่คือหญิงสาวอมทุกข์ผู้ไม่เคยเห็นความดีใครอย่างอีมาหรือเอ็มมา ผมยังไม่แน่ใจเรื่องชื่อเธอเสียที

“ตกลงนายว่าไง เรื่องเป็นลาของนาย”

“แล้วฉันจะบอกอีกทีแล้วกัน” ผมบอกสปูน

ผมรีบเดินไปและวางถาดตัวเองลงข้างถาดเธอ เธอแต่งหน้าจัดเน้นสีดำ ผมดำงาบ สวมชุดสีดำ รองเท้าบูตสีดำ แต่ผิวซีดขาว คงเป็นพวกโกธหรืออีไมหรืออะไรก็ตามที่ผู้คนใช้เรียกภาพลักษณ์แบบนี้ในสมัยนี้ เธอมีรอยสักเต็มท่อนแขน อันหนึ่งเลื้อยหายเข้าไปในเสื้อและกระจายไปรอบคอ เธอเหลือบตาขึ้นมองผมด้วยใบหน้าที่บูดบึ้งมากจนถ้าจะบั้งกว่านี้ก็คงต้องชกหน้าเธอจริงๆแล้วละ

“โอ เยี่ยมเลย” เธอว่า “นั่งเพราะเวทนาลีนะ”

“นั่งเพราะเวทนาอะไร”

“ก็คิดดูสิ”

ผมลองคิดดู แต่ไม่เคยได้ยินคำนี้มาก่อนเลย “อ้อ เข้าใจแล้ว เหมือนฉันเวทนาที่เธอนั่งคนเดียว ก็เลยมานั่งเป็นเพื่อนอย่างนั้นใช่หรือเปล่า”

เธอกลอกตา “ถ้าพูดแบบนี้ฉันคงนับให้เธอเป็นนักกีฬาผสมงูที่มแล้ว”

^๑ Mixed Martial Arts

“ฉันพยายามจะเป็นมนุษย์เรอเนสซองซ์ต่างหาก”

“นั่นเธอยังมีมิลลิสทรีดแมนอีกคน” เธอมองไปทางซ้ายและทางขวา “แฟนคุณหนูของเธอไปไหนแล้วล่ะ”

“ไม่รู้สิ”

“เปลี่ยนจากนั่งกับสาวสวยลูกคุณหนูมาเป็นนั่งกับฉันเหรอ” อีมาหรือเอ็มมาส่ายหน้า “ถอยหลังเข้าคลองอย่างแรงเลยนะ”

ผมเริ่มเมื่อจะเรียกเธอว่าอีมาหรือเอ็มมาแล้ว “เธอชื่ออะไร”

“อยากรู้ไปทำไม”

“ฉันได้ยินเด็กคนหนึ่งเรียกเธอว่าอีมา แต่ได้ยินมิลลิสทรีดแมนส์เรียกว่าเอ็มมา”

เธอหยิบส้อมขึ้นมาเขี่ยอาหารเล่น ผมเพิ่งสังเกตเห็นว่าเธอเจาะคิ้วด้วยเอ็ม “ชื่อจริงของเธอนั้นคือเอ็มมา แต่ทุกคนเรียกฉันว่าอีมา”

“ทำไมล่ะ ฉันแค่อยากรู้เท่านั้นแหละว่าจะเรียกเธอว่าอะไรดี”

เธอพูดแบบไม่สบอารมณ์ “อีมา”

“โอเค อีมา”

เธอเขี่ยอาหารเล่นอีก “แล้วเธอชอบทำอะไร หมายถึงเวลาที่ไม่ได้ไปช่วยสาวอ้วนนะ”

“นิสัยเหวี่ยงของเธอแหละ” ผมบอก “มันออกจะมากเกินไปหน่อยนะ”

“เธอคิดงั้นเหรอ”

“ถ้าเป็นฉัน ฉันจะลดลงกว่านี้”

เธอยกไหล่ “ก็อาจจะถูกของเธอก็ได้ ตกลงเธอเป็นเด็กเข้าใหม่ใช่ไหม” “ใช่”

“เธอมาจากไหน”

“ก็เดินทางมาหลายที่นั่นะ” ผมบอก “แล้วเธอล่ะ”

เธอนิ่งหน้า “ฉันอยู่เมืองนี้มาตลอดชีวิตนั่นแหละ”

“มันก็ไม่ได้ดูเลวร้ายอะไรมากนักนี่นะ”

“เธอเองยังปรับตัวไม่ได้เลย”

“ฉันไม่ได้อยากปรับตัว”

อีมาชอบที่ผมตอบ ผมก็มมมองถาดตัวเอง ก่อนจะหยิบช้อนขึ้นมาและคิดถึง เอ่อ คิดถึงสปูน ผมส่ายหน้าพลางยิ้ม

“อะไรเหรอ” อีมาถาม

“ไม่มีอะไร”

ออกจะพิลึกที่คิดแบบนี้ แต่ตอนพ่อผมอายุเท่าผม พ่อก็เคยนั่งกินมื้อเที่ยงที่โรงอาหารแห่งนี้ พ่อยังเด็กและมีอนาคตอยู่ข้างหน้า ผมมองไปรอบห้องพลางนึกสงสัยว่าพ่อจะนั่งตรงไหน จะคุยกับใคร ตอนนั้นพ่อหัวเราะง่ายเหมือนตอนที่ผมได้รู้จักพ่อหรือเปล่า

ความคิดนี้เป็นเหมือนมือใหญ่ยักษ์ที่กดลงมาบนอกผม ผมกะพริบตาแล้ววางช้อนลง

“นี่ เป็นอะไรหรือเปล่า” อีมาถาม

“ไม่เป็นไร”

ผมนึกถึงคุณยายค้างคาวกับสิ่งที่เธอพูดกับผม ยายค้างคาวแกบ้า เอ้ บางทีมันอาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอมีชื่อแบบนี้ก็ได้นะ ไม่มีใครหรอกที่อยู่ดี ๆ จะมีฉายาได้แบบนี้ ฉายานี้ต้องได้มาจากการทำเรื่องบ้า ๆ อย่างเช่นการบอกเด็กผู้ชายที่เห็นพ่อตายในอุบัติเหตุรถชนว่าคนที่เขาคิดถึงจับใจยังคงมีชีวิตอยู่

ผมนึกย้อนถึงเหตุการณ์เมื่อแปดเดือนก่อนตอนที่เรามาถึงลอสแอนเจลิส เราคือพ่อผม แม่ผม แล้วก็ผม พ่อแม่อยากให้เราได้อยู่ในที่ที่ผมสามารถไปเรียนมัธยมปลาย เข้าร่วมเล่นในทีมบาสเกตบอลจริงๆ จังๆ และอาจจะเรียนต่อในมหาวิทยาลัยได้

เป็นแผนที่ดี ว่างไหม

แต่ตอนนั้นพ่อผมตายแล้วและแม่ก็ไม่ใช่ผู้เป็นคนอีกต่อไป

“อีมา” ผมเรียก

เธอมองผมด้วยท่าที่ระอา

“เธอรู้เรื่องคุณยายค้างคาวบ้างหรือเปล่า”

อีมาขมวดคิ้ว เวลาเธอขมวดคิ้ว มาสคาราที่ขนตาของเธอจะงอนขึ้นก่อนจะแผ่ออกเหมือนพัด “ฉันเข้าใจแล้ว”

“อะไร”

“เหตุผลที่เธอมานั่งตรงนี่ไง” อีมาพูด “เธอคิดว่ายังไง เด็กสาวตัวอ้วนจอมเพี้ยนคงรู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับคุณยายค้างคาวแกห่อมจอมเพี้ยนใช่ไหม”

“อะไรนะ ไม่ใช่ซะหน่อย”

อีมาลุกขึ้นพร้อมกับยกถาด “อย่ามายุ่งกับฉันเลยดีกว่านะ”

“ไม่ เดี่ยวก่อน เธอไม่เข้าใจ--”

“ฉันเข้าใจดี เธอเป็นคนจิตใจสูงส่งมาก”

“เลิกพูดแบบนี้ที่ได้ไหม อีมา”

เธอผลุนผลันผละไป ส่วนผมก้าวตามไปได้ก้าวเดียวก็ต้องหยุด หนุ่มกล้ำมโตบ้าพลังสมองฟ่อที่สวมเสื้อแจ็คเก็ตทีมฟุตบอลมหาวิทยาลัยพากันหัวเราะคิกคัก คนหนึ่งเดินมาทางขวาของผม อีกคนมาทางซ้าย คนทางขวาของผมที่มีชื่อเขียนเป็นตัวหวัดบนหน้าอกว่า**บัค** ตบไหล่ผมแรงเกินปกติและพูดว่า “ท่าทางนายจะแห้วแล้วสินะ ฮือ”

ส่วนเจ้ากล้ำมโตบ้าพลังอีกคนที่มีชื่อเขียนว่า**ทรอย** ก็หัวเราะเมื่อได้ฟัง “ใช่” ทรอยพูด “แห้ว เพราะสาวอ้วน”

บัคพูดต่อ “อ้วนและขี้เหร่”

ทรอย “แต่ก็ยังมีอูตล่ำท่าแห้ว”

“เพื่อนฝูง”

บัคกับทรอยแตะมือไฮไฟว์กัน จากนั้นก็หันมายกมือให้ผมแตะด้วย บัคบอกว่า “สุดท้ายอดเลยพวก”

ผมหนีวหน้า “พวกนายไม่มีเข็มฉีดยารอยดที่ต้องฉีดแก้กันใครหรือยังงั้น”

ทั้งสองคนอ้าปากค้างด้วยความประหลาดใจ ผมเดินผ่านทั้งคู่ไป บัคตะโกนว่า “เรื่องนี่ยังไม่จบนะ แกตายแน่”

“ใช่” ทรอยพูดต่อ “ตายแน่”

“ตายสนิท”

“ตายแน่”

พระเจ้า ขออย่าให้ชื่อเล่นนั้นติดหูใครเลย

ขณะที่ผมวิ่งตามอีมา ผมเห็นมิสโอเวนส์ที่กำลังทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลโรงอาหารรีบเดินมาขวางผม ดวงตาเธอวาววับ มิสโอเวนส์ยังไม่ยกโทษที่ผมฉีกหน้าเธอตอนทำกิจกรรมสร้างทีม เธอมาหยุดตรงหน้าผมและผิวปากพร้อมมีรอยยิ้มที่ยังคงเหมือนถูกวาดไว้ด้วยสี

“เราต้องไม่วิ่งในโรงอาหาร” เธอพูด “ไม่อย่างนั้นจะถูกกักบริเวณหนึ่งสัปดาห์ ครูพูดชัดเจนไหม”

ผมมองไปรอบๆ บัคทำมือเป็นรูปปืนและเหนียวโก ขณะที่อีมาเก็บถาดแล้วและกำลังตรงไปที่ประตู ส่วนมิสโอเวนส์ก็กำลังยืนยิ้มทำท่ายให้ผมวิ่งตามอีมาไป แต่ผมไม่ได้วิ่ง

ใช่แล้ว ผมผูกมิตรกับเพื่อนฝูงได้เร็วจริงๆ

๓

รหัสเปิดล็อกเกอร์ของผมไม่เคยเปิดสำเร็จในรอบเดียวเลย ผมก็
ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม

เมื่อผมหมุนตัวเลขแล้ว ๑๔ ย้อนกลับมาที่ ๗ แล้วเลยไปที่ ๒๘...
ไม่สำเร็จ มันไม่ยอมเปิด แต่พอผมจะลองอีกครั้งก็ได้ยินเสียงที่คุ้นหูแล้วใน
ตอนนี้อะขิ้นเสียงก่อน “ฉันสะสมพวกตุ๊กตาหัวสปริงด้วย”

ผมหันไปเห็นสปูน

“ดีใจที่ได้รู้” ผมบอก

สปูนทำท่าบอกให้ผมหลบไป จากนั้นก็หยิบพวกกุญแจวงใหญ่ออกมา
พอเจอดอกที่หา เขาก็เสียบมันเข้าที่ล็อกของผม แล้วล็อกก็ปลดออก สำเร็จ
แล้ว

“นายใช้รหัสอะไร” เขาถาม

ผมตอบ “เอ่อ ฉันควรบอกนายหรือ”

“โทษทีนะ” สปูนเขย่ากุญแจตรงหน้าผม “นายคิดว่าฉันต้องใช้รหัสนาย
เพื่องัดตู้นายหรือไง”

“มีเหตุผลดี” ผมบอกรหัสเขาไป เขาจับคลำตัวล็อกของผมอีกนิดหน่อย
แล้วส่งคืนให้ “คราวนี้มันน่าจะใช้งานได้แบบไม่มีปัญหาแล้วละ”

เขาทำท่าจะผละไป

“เดี๋ยวก่อน สปูน”

เขาหันกลับมาหาผม “เมื่อคืนนายเรียกฉันว่าโง่งนะ”

“โทษที ฉันไม่รู้ชื่อายนะ”

“สปูนหรือ” เขาพูดพร้อมกับเงยหน้ายิ้มราวกับเพิ่งเคยลองเอ่ยคำนี้เป็นครั้งแรก “ฉันชอบนะ สปูน ใช่แล้ว เรียกฉันว่าสปูนเลยก็ได้ ตกลงนะ”

“ได้เลย” เขามองผมด้วยแววตาคาดหวัง “เออ สปูน” เขายิ้มหน้าบาน ผมไม่แน่ใจว่าจะถามยังไงดี แต่คิดว่าช่างมันก็แล้วกัน “นายมีกุญแจหลายดอกนะ”

“อย่าเรียกฉันว่าคีย์แล้วกัน ฉันชอบสปูนมากกว่า”

“ได้สิ ได้อยู่แล้ว สปูนก็สปูน นายบอกว่าพ่อนายเป็นภารโรงที่นี่ใช่ไหม”

“ใช่ แต่ว่านะ แม่มดขาวในนาร์เนียนะ ฉันว่าหลอนซึกซึกมากเลย”

“อ้อ ฉันก็ว่าเหมือนกัน” ผมพยายามจะดึงเขากลับเข้าเรื่อง “พ่อนายช่วยให้นายไขเข้าไปในหลายที่ที่ล็อกไว้ของโรงเรียนได้จริงหรือเปล่า สปูน”

“ได้สิ แต่ฉันไม่ต้องถามพ่อหรือ เพราะฉันมีกุญแจอยู่” เขายกมันขึ้นด้วยฝ่ามือว่าผมจะไม่รู้ว่าเขาหมายถึงกุญแจอะไร “แต่เราเข้าห้องเปลี่ยนเสื้อผ้านักเรียนหญิงไม่ได้นะ ฉันเคยขอพ่อแล้ว--”

“อ้อ ไม่หรือก ไม่เข้าห้องเปลี่ยนเสื้อผ้านักเรียนหญิงหรือก แต่นายเข้าห้องอื่นได้ใช่ไหม”

สปูนดันแว่นขึ้นตั้งจมูก “ทำไมหรือ นายคิดจะทำอะไร”

“ก็” ผมพูด “ฉันกำลังคิดอยู่นะว่าเราจะเข้าไปที่ห้องธุรการเพื่อเข้าไปดูแฟ้มนักเรียนได้หรือเปล่า”

“นักเรียนคนไหน” เขาถาม

“เธอชื่อแอสลีย์ เคนต์”

โรงเรียนเลิกตอนบ่ายสามโมง แต่สปูนบอกผมว่าทางจะยังไม่สะดวกจนกว่าจะเลยหนึ่งทุ่มไปก่อน ผมเลยมีเวลาให้ฆ่าเล่นสี่ชั่วโมงเต็ม ตอนนี้อย่างวันเกินไปที่จะเยี่ยมแม่ ผมได้รับอนุญาตให้เยี่ยมได้เฉพาะตอนกลางคืนเท่านั้น เพราะตอนกลางวันแม่จะต้องบَابัด ผมจึงกลับไปยังบ้านของคุณยายคังคาวแทน

ตอนที่เดินออกจากโรงเรียน ผมเห็นว่าตัวเองได้รับข้อความเสียงหนึ่งข้อความ ผมเดาว่าต้องส่งมาจากผู้ใหญ่แน่ เพราะพวกเด็กมักส่งข้อความตัวอักษรกัน แต่ผู้ใหญ่ชอบฝากข้อความเสียง ซึ่งน่าเบื่อมาก เพราะเราต้องโทรกลับไปฟังชั้นตอนต่างๆ และฟังข้อความก่อนจะลบมันทิ้ง

นั่นไง ผมคิดถูกจริงๆ ด้วย ข้อความเสียงนี้ส่งมาจากไมรอน ลูกของ

ผมเอง “ฉันจองตัวเครื่องบินเที่ยวเช้าวันเสาร์ให้พวกเราแล้วนะ” เขาพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมเป็นที่สุด “เราจะบินไปและบินกลับวันถัดไป”

ลอสแอนเจลิส เราจะบินไปที่นั่นเพื่อเยี่ยมหลุมฝังศพของพ่อ ไมรอนไม่เคยได้เห็นที่พำนักแห่งสุดท้ายของน้องชาย ปู่กับย่าซึ่งจะไปพบเราที่นั่นก็ไม่ได้เห็นที่พักแห่งสุดท้ายของลูกชายคนเล็กเช่นกัน

ลุงไมรอนพูดต่อ “ฉันจองตัวเผื่อแม่เธอด้วย เพราะคงทิ้งแม่เธอไว้คนเดียวไม่ได้ ฉันรู้ว่าพรุ่งนี้เธอสองคนคงอยากจะทำตามลำพัง แต่ฉันว่าฉันน่าจะอยู่ด้วย เผื่อไว้ล่ะ”

ผมขมวดคิ้ว ผันไปเถอะ

“ยังงี้ก็ตาม หวังว่าเธอคงสบายดีนะ คินนี่ฉันอยู่บ้านนะ เพื่อว่าเธออยากจะกินพิซซ่าหรืออะไร”

ผมไม่อยากโทรกลับไป เลยส่งข้อความสั้นๆ ไปว่า **คินนี่ไม่กินมื่อค่ำที่บ้าน ผมว่าแม่จะเครียดน้อยกว่าถ้าคุณไม่อยู่ด้วย**

ไมรอนคงไม่พอใจแน่ แต่ก็ช่วยไม่ได้ เพราะเขาไม่ใช่ผู้เลี้ยงดูผมตามกฎหมาย นั่นคือส่วนหนึ่งของข้อตกลงที่เรามีส่วนร่วม ตอนที่เขารู้ว่าพ่อผมตายแล้วและแม่กำลังมีปัญหา เขาเชื่อว่าผมจะฟ้องเพื่อขอเป็นผู้ปกครอง แต่ผมโต้กลับไปได้ว่า ถ้าเขาทำแบบนั้น ผมจะหนีไป ผมยังมีคนรู้จักอยู่ต่างประเทศหลายคน ไม่อย่างนั้นผมจะฟ้องขอเป็นอิสระ

แม่ผมนั่นถึงจะมีปัญหาบ้าง แต่แม่ก็ยังเป็นแม่ของผม

เราทะเลาะกันแบบไม่สวยงาม แต่สุดท้ายเราก็ลงมติแบบไม่เห็นพ้องกันเท่าไรว่าจะสงบศึกกัน ผมตกลงจะพักอยู่ที่บ้านของเขาในเมืองแคลเซิลตัน รัฐนิวเจอร์ซีย์ มันเป็นบ้านหลังเดียวกับกับหลังที่ไมรอนและพ่อผมโตมา ใช้มันออกจะพิลึกหน่อย ผมใช้ห้องนอนชั้นใต้ดินซึ่งเคยเป็นห้องของไมรอนมาก่อน และทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อหลีกเลี่ยงห้องชั้นบนที่พ่อผมเคยนอนสมัยเด็ก ๆ เพราะยังไม่มันก็ยังออกจะน่ากลัวอยู่ดี

ยังงี้ก็ตาม เพื่อตอบแทนที่ผมยอมพักที่บ้านหลังนั้น ไมรอนยอมปล่อยให้แม่ผมเป็นผู้เลี้ยงดูเพียงคนเดียวของผม และแบบว่ายอมที่จะไม่ยุ่งวุ่นวายกับผมด้วย ซึ่งนั่นเป็นส่วนที่เขาคิดว่าทำได้ค่อนข้างลำบาก

พอมองดูบ้านคุณยายค้างคาวตอนนี้ ผมสะท้อนไปหมด ลมพัดแรงขึ้นทำให้ต้นไม้ไร้ใบในสวนบ้านเธอโน้มเอน ผมเคยเห็นเรื่องลึกลับมาแล้วเกือบจะทุกมุมโลก ส่วนมากเป็นเรื่องที่ดูก็รู้ว่าเงี้ย แต่พ่อแม่ผมมักจะบอกให้เปิดใจ

ผมไม่เชื่อเรื่องบ้านผีสิง ไม่เชื่อเรื่องผีหรือวิญญาณหรืออะไรที่เราจะต้องเจอในตอนกลางคืน

แต่ถ้าผมเชื่อล่ะก็ ให้ตายเถอะ ที่นี้มีสิ่งที่น่ากลัวทุกอย่างเลย

ที่นี้ทรุดโทรมจนดูเหมือนบ้านร้างอยู่จริง ๆ เหมือนถ้าเราผลักมันแรงหน่อยก็อาจจะยุบโครมลงมากองกับพื้นได้ ไม่กระดานหลุดล่อนหลายแผ่นแล้ว หน้าต่างก็มีไม้กระดาน แต่มีไม้กระดานมาปิดแทน ส่วนบานที่เหลือก็ฝ้าขึ้นจนเหมือนว่าบ้านหลังนี้เพิ่งอาบน้ำอุ่นเสร็จ แต่ดูจากคราบสกปรกแล้วก็ไม่น่าจะเป็นไปได้

ถ้าผมไม่ได้เห็นเธอด้วยตาตัวเอง ผมคงสาบานไปแล้วว่าบ้านหลังนี้คือบ้านที่ถูกทิ้งร้างเป็นเวลานานหลายปี

ผมเดินเข้าไปแล้วเคาะประตู ไม่มีใครตอบ ผมเอาหูแนบบานประตูแบบห่าง ๆ เพราะไม่อยากถูกเสียงตำ จากนั้นก็แอบฟัง แต่ไม่ได้ยินอะไร ไม่มีเสียงอะไรเลย ผมเคาะประตูอีก ก็ยังไม่มีใครตอบ

คราวนี้เอายังไงดี

ผมจะทำอะไรที่นี้ได้บ้าง ต้องได้บ้างแหละ อะไรก็ได้ ผมตัดสินใจลองดูที่ประตูหลัง จากนั้นก็เดินอ้อมไปด้านหลัง เพราะอย่างที่บอก บ้านหลังนี้เอียงมาก ถ้าจู่ ๆ มันเกิดพังครืนลงมา ผมก็ไม่อยากจะทำให้มันพังลงมาทับหรอก ผมเงยหน้ามอง มีหน้าต่างเล็ก ๆ อยู่ชั้นบน ที่แรกผมนึกภาพว่าคุณยายคางคาวอาจจะยังคงสวมชุดขาวนั่งอยู่บนเก้าอี้โยกข้างหน้าต่างนั้นและมองลงมาที่ผม

ผมแรงผีเฝ้าด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่าอะไรที่สวนหลังบ้านของเธอ

แต่ก็ไม่พบอะไร

ตัวบ้านหลังนี้อยู่อึดติดป่า ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าประหลาดอย่างที่สุด เพราะเหมือนบ้านนี้สร้างอยู่บนที่ดินที่แผ้วถางแล้วครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งก็สร้างไว้ในป่า เหมือนมันโผล่ออกมาจากดงไม้ ถ้าดูจากถนนดูเหมือนว่ามีต้นไม้ขึ้นอยู่ตรงสนามหลังบ้านเยอะ ทว่ามันกลับมีแต่ต้นไม้ทั้งนั้น รากของต้นไม้จะไม่ดูจะกลืนเป็นเนื้อเดียวกับส่วนฐาน เถาวัลย์เส้นโตน่าเกลียดเลื้อยอยู่เต็มผนังด้านหลัง ผมไม่รู้ว่าตอนแรกบ้านหลังนี้สร้างในป่าแล้วถางด้านหน้าเอาไว้เปล่า หรือว่าจะเป็นอีกแบบที่ตรงข้ามกัน คือป่าข้างหลังมันขึ้นลามมาข้างหน้าและเริ่มจะกลืนบ้านทั้งหลังของคุณยายคางคาวเข้าไป

“ทำอะไรอยู่นะ”

ผมกลัใจไม่ให้ออกมา แต่สะดุ้งสุดตัวจนถึงขั้นยึดลูกบาสนลงหวังได้

เสียงนั้นดังมาจากด้านหลัง ผมหันขวับพร้อมกับถอยหลังสองก้าวไปชนต้นไม้
 เจ้าของเสียงคืออีม่า

“ฉันทำเธอตกใจเหรอ” เธอหัวเราะแล้วยกแขนสองข้างทำเป็นปีก “คิดว่า
 ฉันเป็นคุณยายค้ำความมาจับเธอหรือไง”

ผมพูดเสียงแผ่ว “เลิกพูดเลย”

“พ่อคนตัวใหญ่ใจแกร่ง”

“แล้วเธอล่ะ มาทำอะไรที่นี่” ผมถาม

เธอยกไหล่

“เดี๋ยวก่อนนะ เธอตามฉันมาเหรอ”

“ถามจริงเถอะ มิคกี้” เธอเอามือสองข้างเท้าสะเอว “หลงตัวเองมากไป
 หรือเปล่า”

ผมไม่แน่ใจว่าจะพูดอย่างไรดี

“ฉันก็แค่...” อีม่าถอนใจ “เห็นเธอพูดถึงคุณยายค้ำความ แล้วเธอก็เคย
 ช่วยฉัน นั่นแหละ แล้วฉันก็คงจะอยากรู้เองด้วยละมัง”

“เธอเลยตามฉันมาที่นี่เหรอ”

อีม่าไม่ตอบ เธอมองไปรอบๆ ราวกับเพิ่งรู้ว่าที่ที่เรายู่ตอนนี้เป็นป่า
 ครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งก็เป็นกำแพงหลังบ้านของคุณยายค้ำความ “แล้วเธอล่ะ
 มาที่นี่ทำไม ไม่สมหวังเรื่องสาวอ้วน เลยจะลองสาวແທນหรือไง”

ผมมองเธอ

“ฉันได้ยินที่พวกนั้นพูดนะ บัคกับทรอยนะ พวกนั้นคอยแกล้งฉัน
 มานานจนจำไม่ได้แล้วว่ามีครั้งไหนบ้างที่พวกเขาไม่แกล้งฉัน” เธอหันไปทางอื่น
 แล้วก็ตรึมฝึปาก้าง ก่อนจะหันมาอีกครั้ง “แล้วก็ได้ยินด้วยว่าสองคนนั้นชู่อะไร
 เธอที่มาออกรับแทนฉัน”

ผมยกไหล่

“ตกลงเธอมาทำอะไรที่นี่”

ผมนึกอยู่ว่าจะอธิบายยังไง แต่แล้วกลับพูดแบบตรงๆ ง่ายๆ “ฉันอยาก
 คุยกับคุณยายค้ำความ”

อีม้ายิ้ม “ไม่เอา อย่าพูดเล่นสิ”

“ฉันพูดจริง”

“ไม่ เธอไม่ได้พูดจริง เพราะคุณยายไม่มีตัวตน คุณยายค้ำความเป็นแค่
 เรื่องเล่าที่เด็กโตเอาไว้หลอกให้เด็กเล็กกลัวเท่านั้นแหละ เพราะฉันนั้นก็ยังไม่เคย

รู้จักใครที่เคยเห็นเขาสักคน”

“ฉันเคยเห็น” ผมพูด

“เมื่อไหร่”

“เช้านี้เอง” แล้วผมก็พูดต่อ “เขาบอกว่าพ่อฉันยังมีชีวิตอยู่”

อีมาทำหน้าที่

“แต่พ่อฉันตายเพราะอุบัติเหตุรถชนไปเมื่อต้นปีนี่เอง” ผมอธิบาย

“โห” อีมาพูด ดวงตาของเธอเบิกกว้าง “ฟังแล้วไม่รู้เลยว่าจะพูดยังไงดี”

“ฉันแค่อยากมาคุยกับเขานะ”

“โอเค ฉันเข้าใจแล้ว ฉันเห็นเธอเกาะประตูบ้าน แล้วตอนนี้เธอจะทำยังไงต่อไป”

“ก็ลองดูประตูหลัง”

“ก็คงต้องเป็นอย่างนั้นแหละ” อีมาพูด เธอมองไปทางป่าแล้วหรีต่า “ดูนั่นสิ”

เธอขึ้นไปป่าแล้วเดินไปทางนั้นสองสามก้าว แต่ผมไม่เห็นอะไรเลย นอกจากต้นไม้

“ด้านหลังมันมีทางอยู่เส้นหนึ่ง” อีมาพูด “อาจจะมียาครอบไว้สักอย่างด้วย” แต่ผมก็ยังไม่เห็นอยู่ดี เธอเดินไปตามทางที่ชี้ ผมเดินตามไป พอเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็เห็นว่าเธอพูดจริง ห่างจากหลังบ้านคุณยายคังคาวไปราวห้าสิบลม มีสิ่งที่คุณคล้ายโรงรถหลังหนึ่งซึ่งทาสีเขียวน้ำตาลเพื่ออำพรางตั้งอยู่ แล้วก็มียางดินสำหรับเข้าโรงรถเชื่อมมาจากที่ไหนสักแห่งในป่า แต่ทั้งหมดนี้จะมองไม่เห็นเลยจากหน้าบ้าน ให้ตายสิ ขนาดมองจากประตูหลังบ้านก็ยังไม่เห็นเลย

อีมาก็มองแต่ะดิน “รอยยางรถยนต์นี่นา” เธอบอกเหมือนกำลังสะกดรอยตามใครแบบในภาพยนตร์สมัยเก่า “ทางดินนี่ต้องเป็นทางเข้าออกของคุณยายคังคาวแน่ เขาจะสามารถจอดรถแล้วเดินเข้าบ้านได้โดยไม่มีใครเคยเห็นเลย”

“คุณยายคังคาวขับรถเหรอ”

“ทำไม คิดว่าเขาจะบินมาหรือไง”

ผมรู้สึกหนาวเยือก โรงรถนี้มีสภาพที่ดีกว่าบ้าน แต่ไม่มาก ผมลองเปิดประตูโรงรถดู แต่มันล็อกไว้ ที่นี้ไม่มีหน้าต่าง ผมเลยไม่รู้ว่ามีรถจอดอยู่ข้างในหรือเปล่า

ผมไม่รู้ว่าจะคิดยังไงกับเรื่องนี้ดี มันอาจไม่มีอะไรก็ได้ หญิงชราไม่สมประกอบคนหนึ่งอาจจะอาศัยอยู่ในนี้ เธอชอบเข้าออกด้วยทางส่วนตัว มัน

สำคัญตรงไหน ผมไม่มีเหตุผลที่น่าจะต้องมาอยู่ตรงนี้เลย

แต่มันแปลกตรงนี้ เธอรู้จักชื่อผม แล้วยังมีเรื่องที่ผมผมยังมีชีวิตอยู่อีก...

ใครที่ไหนจะพูดเรื่องแบบนี้กับคนอื่น พ่อเธอยังมีชีวิตอยู่เนี่ยนะ ใครเขาพูดกันแบบนี้

พอดีว่า ผมหมุนตัวแล้วเดินตรงไปที่ประตูหลังบ้าน จากนั้นก็เคาะดู แต่ไม่มีคนมาเปิด ผมเคาะแรงขึ้น ประตูบ้านนี้มีกระจกสกปรกอยู่บานหนึ่ง ผมเอามือป้องตาแล้วมองเข้าไปข้างใน ตอนที่มองก็รู้สึกว่ประตูเหมือนจะขยับเล็กน้อย ผมมองที่ลูกบิด ความโหมมทำให้วงกบผู้ไปเยอะทีเดียว ผมล้วงกระเป๋ากางเกงแล้วเอากระเป๋าเงินออกมา ตอนนี้อีม่ามายืนอยู่ข้างผม ผมหยิบบัตรเครดิตออกมาโดยปิดชื่อไว้ไม่ให้เธอเห็น

“โห” เธอพูด “เธอรู้วิธีบังคับเงด้วยเหรอ”

“เปล่าหรือก เคยเห็นในทีวีนะ ก็แค่สอดบัตรเข้าไป”

เธอนิ่งหน้า “แล้วเธอว่าจะได้ผลหรือ”

“ปกติก็ไม่ได้ผลหรอก” ผมบอก “แต่ดูสภาพกลอนนี่สิว่าเก่าแค่ไหน อย่างกับว่าถ้าฉันหายใจแรงหน่อยมันก็คงเปิดได้แล้ว”

“โอเค แต่คิดให้ดีกว่าก่อนนะ”

“หืม?”

“สมมติว่าประตูเปิดได้จริง” อีม่าพูด “แล้วเธอจะทำยังไง”

ผมไม่ได้คิดไปไกลเหมือนอย่างเธอ ผมเอาบัตรเครดิตเสียบไปตรงร่องประตูที่แฉ่มอยู่แล้วก็รูตลง บัตรไปติดกับอะไรสักอย่าง ผมออกแรงรูตให้แรงขึ้น แต่ก็ไม่ได้เกิดผลอะไร ทว่าพอผมกำลังจะถอดใจ ประตูกลับเปิดออกซ้าๆ พร้อมกับส่งเสียงแอดจนดังก้องไปทั่วป่า

“โห” อีม่าร้องอีก

ผมผลักประตูให้เปิดกว้างขึ้น เสียงแอดยิ่งดังกว่าเดิมจนพวกนกพากันเตลิดหนี อีม่ายกมือแตะแขนผม พอผมมองลงไปก็เห็นว่าเล็บเธอเป็นสีดำ เธอสวมแหวนเงินครบทุกนิ้วมือ วงหนึ่งเป็นรูปหวักะโหลกกับกระดุมรูปไม้กางเขน

“ทำแบบนี้เท่ากับบังคับเงบุกรูกันนะ” เธอพูด

“เธอจะแจ้งตำรวจหรือเปล่า” ผมถาม

“ล้อเล่นหรือไง” ดวงตาเธอสว่างไสวขึ้น ตอนนี้อยู่คนเดียว น่ารักขึ้นแทบจะเหมือนเด็กน้อยคนหนึ่งเลยทีเดียวนะ พ่อเธออมยิ้ม ผมก็เลิกคิ้ว แต่คงเพราะเลิกคิ้ว ทุกอย่างก็เลยหดถอยกลับไป เธอทำหน้าที่ตามจุดนี้ไปอีกแล้ว “จะอะไร

ก็เถอะ” เธอพยายามทำเสียงเหมือนไม่สนใจแม้แต่ชนิด “มันแจ่งออกจะตาย”

ไม่หรอก ไม่แจ่งเลย ผมรู้ว่ามันไม่ใช่วิธีที่ฉลาดที่สุด แต่ความอยากที่จะทำอะไรสักอย่างที่นี่ ทำอะไรก็ได้ มันบังคับบังความวิตกกังวลเรื่องตัวเองไปจนสิ้นอีกอย่าง จะเสียงตรงไหนกัน หญิงชราคนหนึ่งตะโกนเรื่องบ้าๆใส่ผมในตอนเช้า ผมก็กลับมาดูเธอ พอไม่มีคนเปิดประตูให้ ผมก็ตัดสินใจจะทำทุกอย่างเพื่อให้รู้ว่าเธอไม่เป็นไร ผมจะอ้างแบบนี้แหละ พวกเขาจะทำอะไรก็ได้ จับผมไปขังเพราะเหตุนี้หรือไง

“เธอกลับบ้านไปดีกว่าไหม” ผมบอกเธอ

“ฝันไปเถอะ”

“แต่มีคนดูต้นทางให้ฉันก็น่าจะดีเหมือนกัน”

“ฉันอยากเข้าไปด้วย”

ผมส่ายหน้า

อีมาถอนใจ “ก็ได้ ฉันจะดูต้นทางให้” เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา “เบอร์เธอเบอร์อะไร”

ผมบอกเธอไป

“ฉันจะไปยืนตรงนั้นนะ ถ้าฉันเห็นเขากระพือปีก ฉันจะส่งข้อความบอกเธอ ว่าแต่เธอจะทำยังไงถ้าเขาคอยอยู่ในบ้านและซุ่มเล่นงานเธอในความมืดนะ”

ผมไม่เสียเวลาตอบเธอ แต่ความจริงแล้วยังไม่ได้คิดถึงเรื่องนั้นเลย ถ้าเกิดคุณยายค้างคาวคอยผมอยู่และ...และอะไร เธอจะทำอะไร กระโดดขึ้นหลังผมเหรอ ผมเป็นวัยรุ่นสูงหกฟุตสี่นิ้วนะ แต่เธอเป็นแค่หญิงชราคนหนึ่ง มีเหตุผลน้อยยล

ผมก้าวเข้าไปในครัว ไม่ได้ปิดประตูตามหลัง เพราะอยากมีทางออกที่หนีได้อย่างรวดเร็วในกรณีนี้...ที่อะไรก็เถอะ

ครัวที่นี่เหมือนหลุดมาจากยุคอื่น ผมจำได้ว่าเคยดูละครชาวดำที่นำมายนายช้ำชื่อ *เดอะฮันนีมูนเนอร์ส* กับพ่อ ผมไม่ได้คิดว่ามันสนุกอะไรนักหรอก ส่วนใหญ่ที่ขำก็ขำมุกที่ราร์ลฟู่จะขมเหงอลิซผู้เป็นภรรยาทางร่างกายมากกว่า ราร์ลฟู่กับอลิซมีตุ๋นยืนอยู่ตัวหนึ่ง หน้าตาเหมือนตุ๋นนี้เลย ถ้านี่คือตุ๋นยืนนะ เลื่อนน้ำมันของคุณยายค้างคาวก็เหลือเหมือนฟันของคนสุนัขหิว นาฬิกาคนคุกหยุดเดินที่เวลาอื่น นกออกมาอยู่นอกบ้านสีน้ำตาลหลังน้อย ตัวนกดูเย็นมาก

“หวัดดีครับ” ผมร้องเรียก “มีใครอยู่ไหมครับ”

ไม่มีเสียงตอบ

ผมควรกลับไปได้แล้วจริงๆนะ นี่ผมกำลังมองหาอะไรอยู่แน่
พ่อเธอยังไม่ตาย เขายังมีชีวิตอยู่ดี

ใจหนึ่งผมรู้ดีกว่านั้น เพราะผมอยู่ในรถคันนั้นกับพ่อ ผมเห็นพ่อตาย
แต่อีกใจ...อยู่ดี ๆ คงไม่มีใครพูดอะไรแบบนี้ โดยคิดว่าคนเป็นลูกชายจะไม่
ต้องการคำอธิบายหรือความจริงใหม่

ผมเดินเขย่งปลายเท้าไปตามพื้นกระเบื้องที่หุลุดล่อน เดินผ่านผ้าปูโต๊ะ
ลายตารางเหมือนที่เราเห็นกันตามร้านพิซซา บนนั้นมีที่ใส่เกลือกับพริกไทยตั้งอยู่
แต่ของในนั้นแข็งเป็นก้อนหมดแล้ว ผมก้าวออกจากครัวไปหยุดตรงหน้าบันไดวน
ที่พาขึ้นสู่ชั้นสอง

ซึ่งคงเป็นที่ตั้งของห้องนอนคุณยายคางคางแบบไม่ต้องสงสัย

“หวัดดีครับ”

“ไม่มีใครตอบ

ผมก้าวเท้าเหยียบบันไดขึ้นแรก แล้วภาพของคุณยายคางคางที่อาจกำลัง
แต่งตัวหรืออาบน้ำก็แวบเข้ามาในหัว ผมเลยชักเท้ากลับมายืนบนขั้นหนึ่งตามเดิม
ไม่ละ ไม่ขึ้นไปดีกว่า อย่างน้อยก็ไม่ใช่ตอนนี้

ผมเดินเข้าไปในห้องนั่งเล่น ห้องนี้มีตีสีหลักคือสีน้ำตาล แสงลอดผ่าน
คราบสกปรกกับไม้ที่ปิดอยู่บนหน้าต่างเข้ามาน้อยมาก ห้องนี้มีนาฬิกาตุ้ม
ตั้งพื้นอยู่หนึ่งเรือน แต่ก็ไม่เดินแล้วเหมือนกัน ผมมองเห็นตู้สเตอริโอที่ฮิตมาก
ในสมัยก่อน รู้สึกเขาจะเรียกว่าไฮไฟหรือโงนี่แหละ มันมีเครื่องเล่นแผ่นเสียง
อยู่ข้างบน มีแผ่นไวโนลวงซ่อนอยู่ข้างหนึ่ง ผมสังเกตเห็นอัลบั้มเทีทซาวนด์ส
ของบีชบอยส์ เห็นปกเดอะบีเทิลส์ที่เป็นรูปตอนเดินข้ามถนนแอ็บบี้ และเห็น
ปกอัลบั้มมายเจเนอเรชันของเดอะซู้

ผมพยายามนึกภาพคุณยายคางคางเปิดเพลงร็อกสุดคลาสสิกเสียงสนั่น
อยู่ในห้องมีตีสี่ แต่ภาพมันพลิกเกินไป

ผมหยุดและเสียหูฟังอีกครั้ง ไม่ได้ยินอะไรเลย ผมเห็นเตาผิงใหญ่อยู่อีก
ปากหนึ่งของห้อง บนหิ้งเหนือเตาไม่มีอะไรเลย ยกเว้นภาพถ่ายใบหนึ่ง แต่พอ
จะเดินไปดูก็มีบางอย่างจุดผมไว้

บนเครื่องเล่นแผ่นเสียงมีแผ่นเสียงอยู่แผ่นหนึ่ง

ผมมองซ้ำอีกครั้ง ผมรู้จักแผ่นเสียงแผ่นนี้ดี แผ่นเสียงที่คุณยายคางคาง
เปิดฟังล่าสุดนี่คืออัลบั้มแอสเปกต์ออฟจูโนของวงดนตรีที่ชื่อฮอว์สพาวเวอร์
พ่อแม่ผมก็เคยฟังอัลบั้มนี้บ่อยๆ หลายปีก่อนตอนที่พ่อกับแม่พบกันครั้งแรก

แม่เป็นเพื่อนกับแกเบรียล ไวร์ และเล็กซ์ ไรเดอร์ สมาชิกสองคนของวงฮอร์ส-
พาวเวอร์ บางครั้งเวลาพ่อเดินทางไปที่อื่น ผมจะเห็นแม่แอบฟังเพลงของวงนี้
คนเดียวแล้วร้องให้

ผมกลืนน้ำลาย มันเป็นเรื่องบังเอิญหรือ

ต้องใช้อยู่แล้ว วงฮอร์สพาวเวอร์น่าจะตายไป มีคนตั้งมากมายที่ได้
ครอบครองอัลบั้มนี้ มันก็แค่บังเอิญมาวางอยู่บนเครื่องเล่นแผ่นเสียงของคุณยาย
คางคาวแค่นั้นเอง ไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่ตรงไหน จริงไหม

แต่ เป็นเรื่องใหญ่นะ เพียงแต่ผมยังไม่รู้เท่านั้นว่าใหญ่ยังไง

เดินต่อดีกว่า ผมคิดในใจ

ผมเดินไปหาภาพถ่ายที่อยู่บนหิ้งเหนือเตาผิงอีกครั้ง ตัวเตาผิงเองมีแต่
ซีดีเก่ากับหนังสือพิมพ์เก่าจนเหลืองที่มีรอยไหม้ ผมค่อยๆ หยิบภาพนั้นขึ้นจากหิ้ง
เพราะกลัวว่าแค่มือผมแตะโดน มันก็อาจจะหลุดเป็นชิ้นได้ แต่มันไม่หลุด
กระจกรูปมีฝุ่นหนาเตอะจนผมต้องลองเป่าดู ซึ่งเป็นสิ่งที่โง่มาก เพราะฝุ่น
พุ่งเข้าตาเข้าจมูกผมเต็มไปหมด ผมจามออกมา น้ำหูน้ำตาไหล พอหยุดจาม
ผมก็กะพริบตาและก้มมองภาพที่ถืออยู่ในมือ

ฮิปปี

ในภาพมีคนอยู่ห้าคน ผู้หญิงสาม ผู้ชายสอง ทั้งห้ายืนเรียงสลับกัน
หญิง ชาย หญิง ชาย หญิง ทุกคนไว้ผมยาว สวมกางเกงยีนขาบาน และ
สร้อยลูกปัด พวกผู้หญิงมีดอกไม้ประดับผม ส่วนผู้ชายก็มีหนวดเคราครีမ်
ภาพนี้เก่าแล้ว ผมเดาว่าคงถ่ายเมื่อราวทศวรรษ ๑๙๖๐ ทำคนนี่คงเป็นนักศึกษา
มหาวิทยาลัยหรือไม่ก็อายุราวๆ นั้น มันเป็นภาพที่ทำให้ผมนึกถึงสิ่งที่เคยเห็นจาก
สารคดีเกี่ยวกับวู้ดสต็อก

สีของภาพนั้นซีดจางไปตามเวลา แต่ดูก็รู้ว่าครั้งหนึ่งมันเคยมีสีที่สดใส
ทั้งห้าคนยืนอยู่หน้าอาคารพร้อมรอยยิ้มกว้าง ทุกคนล้วนสวมเสื้อยืดมัดข้อม
ที่มีตราประหลาดบนหน้าอก ที่แรกผมนึกว่ามันคือสัญลักษณ์ของสันติภาพ แต่
เปล่าเลย มันไม่ใช่สัญลักษณ์นั้น ผมลองมองให้ชัด แต่ก็ยังนึกไม่ออกว่ามัน
คืออะไร ลายมันเหมือน...ไม่รู้สิ เหมือนผีเสื้ออะไรๆ มั้ง ครั้งหนึ่งผมเคยอ่าน
เรื่องการทดสอบทางจิตวิทยาโดยการหยดน้ำหมึกเป็นภาพ คนเราจะมองภาพ
เลื่อนๆ เป็นรูปที่ต่างกัน เรื่องนี้ก็ประมาณนั้น แต่เวลาที่ใช้นั้นจะเป็นสีดำ ขณะที่
ดิไซน์นี้ใช้สีสดหลายสี ผมลองมองอีกครั้ง ไซ้ ผมมองเห็นผีเสื้อได้อย่างชัดเจน
ตรงปลายปีกด้านล่างของมันมีวงกลมสองวง น่าจะเป็น...ดวงตา ผมเดานะ

อาจจะเป็นดวงตาของสัตว์ มันคล้ายจะเรืองแสงได้ด้วย

น่าขนลุกชะมัด

ผมหันกลับไปจ้องเด็กสาวที่อยู่ตรงกลางภาพ เธอยืนล้าหน้าคนอื่นเล็กน้อยราวกับเป็นหัวใจ ผมบลอนด์ของเธอยาวถึงเอวและคาดไว้ด้วยผ้าคาดผมสีม่วง เลื้อยติดของเธอ เอ่อ รัตตีว เข้าใจความหมายผมนะ มันแนบสนิทแนบไปกับเรือนร่างที่ค่อนข้างโค้งเว้า ขณะที่กำลังคิดว่าสาวฮิปปีคนนี้ออกจะร้อนแรง ผมก็ตระหนักได้ถึงความคิดที่แสนจะน่าสะพรึงกลัว

ผู้หญิงคนนี่คือคุณยายคังคาว

อ๋อ!

พอโทรศัพท์สั้น ผมก็สะดุ้งอีกรอบ จากนั้นก็รีบหยิบขึ้นมาดูข้อความคนส่งมาคืออีม่า ข้อความของเธอเป็นตัวเน้นที่แผดเสียงลั่น **มีรธมา! ออกมาเดี๋ยวนี้!**

ผมวางรูปลงบนหิ้งตามเดิมแล้วกลับไปอยู่ที่ห้องครัว ก้มตัวต่ำอยู่บนเสื่อน้ำมันจนแทบจะคลานเหมือนพวกทหารคอมมานโด พอไปถึงผนังห้อง ผมก็ยึดตัวขึ้นแอบมองจากหน้าต่างไปยังสนามหลังบ้านและได้เห็นฝุ่นที่คลุ้งไปหมดในป่า

ผมเห็นรถคันนั้นแล้ว

มันเป็นรถสีดำสนิทที่หน้าต่างติดฟิล์มมืด อาจจะเป็นลิมูซีนหรือทาว์นคาร์ ตอนนั้นมันจอดอยู่ตรงหน้าโรงรถของคุณยายคังคาว ผมยืนรือรเพราะไม่รู้ว่าจะทำอะไร แล้วประตูฝั่งผู้โดยสารก็เปิดออก

ที่แรกยังไม่มီးอะไรเกิดขึ้น ผมมองไปทางซ้ายและทางขวาเพื่อหาตัวอีม่า นั้นไง เธอกำลังพยายามจะซ่อนตัวตรงหลังต้นไม้ อีม่าชี้ไปทางขวาของผม ผมทำท่าถามเธอว่ามีอะไรและยกไหล่ แต่เธอก็ยังชี้ไม่เลิก ท่าทางก็ร้อนรนขึ้น ผมเลยมองไปตามทางที่เธอชี้

ประตูห้องครัวยังเปิดอยู่! ผมลืมหิด

ผมก้มตัวต่ำแล้วเหยียดขาไปหาประตู ใช้ปลายเท้าเตะประตูให้ปิด แต่มันก็ไม่สนิท แคมยังดังกลับมาพร้อมส่งเสียงแอดท่ามกลางบรรยากาศที่นิ่งสนิท ผมลองอีกรอบ แต่ตัวล็อกพังไปแล้ว ยังไงประตูก็คงปิดสนิทไม่ได้ ผมเลยดันให้มันเข้าไปจนเหลือแค่แง้มๆ เท่านั้น

ผมเสียมองกลับไปหน้าต่าง อีม่าจ้องผมเขม็งและเริ่มกดมือถือ โทรศัพท์ผมสั้นเมื่อมีข้อความเข้า **บอกว่ามีรธมา! ออกมาเดี๋ยวนี้! มีตรงไหน**

เข้าใจยากหรือไง?! เร็วเข้าพวก!

ผมไม่ได้ขยับ ยังไม่ขยับตอนนี้ ประการแรกเป็นเพราะไม่แน่ใจว่าจะขยับไปทางไหนดี ผมกลับออกไปทางด้านหลังไม่ได้ เพราะคนที่อยู่ในรถสีดำต้องเห็นผมแน่ แต่ถ้าจะวิ่งออกประตูหน้าก็จะสะดุดความสนใจเหมือนกัน ดังนั้นตอนนี้ผมจึงได้แต่อยู่เฉยๆ ผมเฝ้ามองรถคันนั้นและคอยต่อไป

ประตูที่นั่งข้างคนขับเปิดอ้าออกอีกนิด ผมก็มุดตัวลอด พยายามให้ศีรษะพ้นจากขอบหน้าต่างที่อยู่นอกกรอบหน้าต่าง ผมเห็นร่องเท้าข้างหนึ่งย่ำลงบนพื้น ตามด้วยอีกข้าง เป็นร่องเท้าสีดำ ของผู้ชาย และไม่นานก็มีคนก้าวลงจากรถ ไซ้ ผู้ชายคนหนึ่ง โจนีร์ชะจนเกลี้ยง สวมสูทสีดำและแว่นกันแดด ทรงเอวเฮอร์ ลักษณะเหมือนคนที่เพิ่งมาจากงานศพหรือไม่ก็เป็นพวกสมาชิกอันทรกึยรติของหน่วยงานลับอะไรสักอย่าง

หมอนี่เป็นใครกันนะ

ชายผู้นั้นยืนตัวตรงแนวตอนที่เขาหันศีรษะเพื่อมองไปรอบบริเวณราวกับเป็นหุ่นยนต์ ก่อนจะหยุดตรงต้นไม้ที่อ้อมกำลังหลบอยู่แบบตุล็กตุล็ก จากนั้นก็ก้าวไปหาเธอ อีมาห์หลับตาเหมือนกำลังภาวนาให้ตัวเองหายไปจากตรงนั้น ชายศีรษะล้านเดินเข้าไปอีก

ไม่ต้องสงสัยเลย เขาคงเห็นเธอเข้าแล้ว

ผมซึ่งใจอยู่ว่าตอนนี้จะทำอะไรดี แต่ก็ซึ่งใจได้ไม่นาน ผมต้องลงมืออย่างรวดเร็ว ต้องดึงความสนใจจากเขา ผมตัดสินใจว่าจะเตะประตูหลังเพื่อให้เขาหันมาสนใจ แต่พอจะทำจริงๆ ก็พอดีเห็นอีมาห์ลืมตาขึ้นมาก่อน เธอหมุนตัวจากหลังต้นไม้ด้วยร่างที่แต่งชุดดำทั้งตัวแบบพวกโกธ ชายคนนั้นหยุดอยู่ระหว่างทาง

“โย” อีมาห์ร้อง “สนใจซื้อคุกกี้เนตรนารีไหมคะ”

ชายที่สวมแว่นกันแดดเอวเฮอร์จ้องเธออยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็เอ่ยว่า “เธอกำลังบุกรุกนะ”

น้ำเสียงของเขาราบเรียบ ไร้ชีวิตชีวา

“เธออะ ขอโทษทีนะคะเรื่องนั้น” เธอพูด “คืออึ้งคะ หนูเดินอยู่แถวนี้ แล้วก็กำลังจะเคาะประตูบ้านคุณพอดีตอนได้ยินเสียงรถ ก็เลยคิดว่าเอาไงก็เอา มันน่าจะสะดวกสำหรับคุณมากกว่า ก็เลยอ้อมมาข้างหลังนี่คะ”

เธอพยายามยิ้มให้เขา แต่ดูเขาไม่ค่อยพอใจเท่าไร อีมาห์พูดต่อ

“ตอนนี้คุกกี้ยอดนิยมของเรายังคงเป็นรสมินต์อยู่นะคะ แต่เรากำลัง

อยู่ในช่วงแนะนำรสใหม่ คือ รสตุลเซ่เดเลเซ่ แต่หนูว่ามันหวานไปหน่อย และ ถ้าคุณกำลังคุมแคลอรีล่ะก็... หนูรู้ค่ะ หนูดูไม่เหมือนคนคุมแคลอรีซะใหม่ค่ะ แต่คุณลองรสซ็อกโกแลตชิพแบบไม่มีน้ำตาลของเราดูก็ได้ค่ะ”

ชายคนนั้นเอาแต่จ้องเธอ

“แต่เรายังขายซาโมอาล์ แซนด์วิชเนยถั่ว ซอว์ตเบรด แล้วก็ทากาลอง ด้วยนะคะ หนูก็ไม่อยากกดดันหรือค่ะ แต่เพื่อนบ้านคุณทุกคนเขาสั่งกันหมดแล้ว อย่างครอบครัวแอสเซลตาที่อยู่บ้านข้างๆ เขาก็สั่งซื้อสามลิบกล่อง ถ้าคุณช่วยหนูหน่อย หนูอาจจะได้ที่หนึ่งในหมู่และได้บัตรของขวัญมูลค่าหนึ่งร้อยเหรียญของร้านตุ๊กตาอเมริกันเกิร์ล --”

“ไปซะ”

“โทษนะคะ เมื่อกี้คุณว่า--”

“ไปซะ” เสียงเขาไม่อ่อนลงเลย “เดี๋ยวนี้”

“ได้ค่ะ โอเค” อีมายกมือสองข้างขึ้นทำท่ายอมแพ้แล้วรีบเดินหนีไป ผมเอนตัวไปด้านหลังครู่หนึ่งด้วยความโล่งใจ แล้วก็ประทับใจเรื่องการเอาตัวรอดของเธอด้วย เธอคิดได้เร็วจริงๆ อีมายปลอดภัยแล้ว คราวนี้ก็ตาผม ผมเหลือบมองทางหน้าต่างอีกครั้ง ชายที่โกนคิ้วระก่ำกำลังยืนอยู่ข้างประตูโรงรถ พอเขาเปิดประตู คนขับก็ขับรถเข้าไป ชายโกนคิ้วระก่ำยังคงหันไปหันมาเหมือนเป็นกล้องวงจรปิด แต่แล้วก็กลับหันขวับมาทางซ้ายและจ้องเขม็งมาที่ผม

ผมรีบทิ้งตัวลงกับพื้นให้พื้นสายตาเขา

เขาเห็นผมหรือเปล่า ก็น่าจะเป็นไปได้ถ้าดูจากท่าที่เขาหันมามองผมแบบนั้น แต่ความที่สวมแว่นกันแดด ก็เลยอาจจะทำให้ไม่รู้แน่ ผมคลานกลับไปห้องอื่นโดยพยายามจัดท่าขณะอยู่บนพื้นเพื่อให้มองเห็นประตูหลังบ้าน

ผมถือโทรศัพท์เอาไว้ในมือ ผมรีบส่งข้อความหาอีมา **โอเคไหม**

อีกสองวินาทีต่อมา อีมาก็ตอบ **โอเค รีบออกมาเร็ว!**

ลูกของเธอ ผมหมอบต่ำแล้วเริ่มคลานตัดครัวไป พอผ่านบันไดเวียนอีกรอบ ผมก็คิดถึงสิ่งทีอาจจะอยู่ข้างบนก่อนจะรู้สึกสะท้าน

ผู้ชายหน้าหนูลูกที่โกนคิ้วระก่ำและสวมสูทสีดำเป็นใครกัน

บางทีคำอธิบายอาจจะง่ายมากก็ได้ ผมคิดในใจ บางทีเขาอาจเป็นญาติคนหนึ่งของคุณยายคังคาว แต่งชุดดำแบบนั้นนะ บางทีเขาอาจเป็นหลานชายของเธอก็ได้ อาจจะเป็นคุณหลานคังคาวอะไรแบบนี้

ผมเกือบจะถึงประตูหน้าแล้ว ถึงตอนนี้ยังไม่มีใครเข้ามา เพอร์เฟ็กต์

ผมยืนขึ้นแล้วมองภาพยุค ๑๙๖๐ อีกครั้ง มองลายผีเสื้อประหลาดบนเสื้อของ
คนในภาพ จากนั้นก็มองใบหน้าของคนอื่นๆ พยายามจำภาพไว้ในใจเพื่อจะได้
นึกทบทวนทีหลัง ผมเอื้อมมือไปจับลูกบิดประตู

ทันใดนั้นก็มีความสว่างขึ้นด้านหลังผม

ผมชะงัก

แสงนั้นไม่ได้สว่างมาก แต่ในความมืดเช่นนี้...ผมค่อยๆ หันไป

แสงสว่างลอดมาจากช่องใต้ประตูห้องใต้ดิน มีคนอยู่ในชั้นใต้ดิน คนที่
เพิ่งจะเปิดไฟข้างล่างนั้น

หลายสิบความคิดประดังเข้ามาทันที ความคิดที่ดังที่สุดคือคำสั่งคำเดียว
โดดๆว่า **วิ่ง!** ผมเคยดูหนังสยองขวัญมาหลายเรื่อง แบบที่มักมีพวกสาวไร้มอง
หุ่นผมแหยงเดินเข้าไปในบ้านตามลำพังคนเดียว แล้วแอบมองไปรอบๆแบบเดียว
กันกับที่ เอ่อ กับที่ผมทำนี่แหละ ก่อนจะจบชีวิตด้วยการโดนขวานจาม
แสกหน้า ผมเคยก่นด่าความโง่เง่าของเธอพวกนั้นจากที่นั่งอันปลอดภัยในโรงหนัง
มาก่อน แต่แล้วตอนนี้ผมกลับมาอยู่ในบ้านของคุณยายคางคาวนี้ แล้วยังมี
คนอื่นอยู่ในห้องใต้ดินอีกด้วย

ผมมาทำไมกัน

คำตอบนั้นง่ายมาก คุณยายคางคาวเรียกชื่อผม เธอบอกว่าพ่อผมยังไม่
ตาย ผมรู้ว่านั่นไม่มีวันเป็นเรื่องจริงไปได้ แต่ถึงจะรู้ว่าเป็นไปไม่ได้ ผมก็ยัง
เต็มใจยอมเสี่ยงเอาทุกอย่างเข้าแลก รวมถึงความปลอดภัยของตัวเองด้วย
หากพอมมีโอกาสที่คำพูดของเธอจะมีความจริงเจืออยู่บ้าง แม้จะเป็นโอกาสที่
น้อยนิดที่สุดก็ตาม

ผมคิดถึงพ่อเหลือเกิน

ประตูห้องใต้ดินดูเรื่องแสง ผมรู้ว่าแสงเรื่องคือสิ่งที่ผมคิดไปเอง ไม่ก็เป็น
ภาพลวงตาที่เกิดจากแสง เพราะแสงที่ลอดขึ้นมาจากห้องใต้ดินนั้นสว่าง ขณะที่
ส่วนอื่นของบ้านนั้นมืดทึบ แต่มันไม่ช่วยให้ใจผมสงบลงเลย

ผมนั่งและเงียบฟัง ตอนนั้นผมได้ยินเสียงคนเคลื่อนไหวอยู่ด้านล่างแล้ว
ผมขยับไปใกล้ประตู มีเสียงคนมากกว่าหนึ่งเสียง สองคน ผู้ชายทั้งคู่

โทรศัพท์ผมสั่นอีกครั้ง อีมาส่งมาว่า **ออก! มา!**

ใจหนึ่งผมก็อยากอยู่ ใจหนึ่งผมอยากเปิดประตูลงชั้นใต้ดินแล้วลอง
เสียงลงไป แต่อีกใจของผม ซึ่งอาจเป็นส่วนที่มีอายุเก่าแก่เป็นล้านปี เป็นส่วน
ของสัตว์ เป็นส่วนตึกดำบรรพ์ที่ยังเชื่อมั่นในสัญชาตญาณการเอาตัวรอด มันเกิด

มีแบบออกหน้า พอลัสต์วีกด้าบรพพ์ตัวนี้มองประตูที่กำลังส่องแสงเรือง มันก็
รู้สึกถึงอันตรายที่อยู่ข้างหลัง

อันตรายร้ายแรง

ผมกลับไปบริเวณส่วนหน้าของตัวบ้าน หมุนลูกบิด เปิดประตู แล้ววิ่ง